

Kralji ulice

Prvi slovenski časopis
za brezdomstvo in
sorodna socialna vprašanja

13
april 2007

Nik J. Knez - risar in slikar

najboljši prijatelj: sonce

prijateljica: magija

sorodniki: po celem svetu

ljubezen: vesoljska eksistenca

mama: Knez Angela

planet: Zemlja

Cena **1€**,
polovico dobi
prodajalec

KRALJI ULICE

KAZALO

Uvodnik	3
To sem jaz	3
Srca in duše	4
Pogovor na četrtni skupnosti	6
THC odvisnik (3. del)	8
Razstava	10
Tatoo zgodba	11
Kralj & kraljica	11
Ne ponavljajte mojih napak	12
Rdeče zore	12
Droga je od Boga	13
Dogodki	14
Dnevnik lopova (11. del)	16
Gostujoči kolumnist	17
Brezdomski nogomet	18
Vera gore gradi in podira	20
Maribor naj živi	21
Pogled s strani	22
Lukijada	24
Nekaj cestnih	25
Brezplačne prireditve	26
Ulični horoskop	26
Oglasna deska	28
Svetovalni kotichek Babi Zore	29
Razvedrilo	30

Slovenija je s 1. majem 2004 postala članica Evropske unije. Ta publikacija je prejela finančno podporo programa, s katerim želi slovenska vlada prispevati k obveščenosti, razumevanju in javni razpravi o članstvu v EU ter o vseh posledicah članstva za življenje slovenskih državljanov in državljanek. Program obveščanja izvaja Urad vlade za komuniciranje.

Vaša vprašanja so vedno dobrodošla na evrofonu 080 2002, v evronabiralniku, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana, na elektronskem naslovu evrofon@gov.si in na domači strani <http://evropa.gov.si>, kjer so vam na voljo tudi informacije.

Urednica: Špela Razpotnik

Namestnika urednice (na porodniškem): Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor: Luna Jurančič Šribar, Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann, Tomislav Gruden, Maruša Bertoncely

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tanja Vuzem, Jaka Adamič, Maja Kozar, Andrej Mesarič

Oblikovanje: Daniel Novosel

Lektoriranje: Urša Čehovin, Darja Pekolj, Maruša Bertoncely

Ilustracije: Nik Knez, Tjaša Žurga, Damjan Majkič

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.

Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504

E-mail: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d.d.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!

Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo -- Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Urad za mladino -- Urad Vlade za komuniciranje.

Od januarja 2007 so Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

www.street-papers.org

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

DOM

Ona čisti po večerji, on bolšči v TV ekran. Tako vsak dan. Prižgeta si tudi izparilnik, da bi bil bolj **topel** DOM. Sosed z drugega nadstropja se s taščo ne razume, v stanovanju živi še s svojo ženo in sinom. Za osmi marec kupi vrtnice, ki naj jih sinko da babici. Stanovanje je last tašče - **običajen** DOM. V sosednji ulici ljudje živijo v razkošnih hišah: na številki 13 živita mladoporočenca. Ona ga izkorišča, on njo ponižuje. Pa tako velika pričakovanja sta imela od skupnega življenja. No, a saj sta srečno poročena, razmeroma... Le ne moreta se uskladiti glede barve nove sedežne garniture. Imata pa pasemskega psa in vežejo ju tudi skupni krediti, kar je predpogoj za **trden** DOM. Pri sosedovih pa pričakujeta otroka. On gleda za drugimi, medtem ko njo premetavajo hormonski viharji. Le-ti, in ne realnost, ji porajajo dvom v novo **nastajajoči** DOM.

A saj ni tako hudo. V hiši poleg njune stara mama vztrajno maltretira moški del družine. Vnuček se zateka v svoj notranji svet in se od zunanjega počasi odklaplja, očka pa prihaja vsak večer iz službe pijan in utišani. Mama in hčerka sledita vzoru stare mame. Pridno se uči. Ves čas kričanje, včasih tudi kaj počti. A glavno, da imajo **varen** DOM. Na drugi strani ceste pa... mučna tišina. Ona je odšla z drugim, po 20 letih dolgočasnega skupnega življenja. Vzela je tudi psa in obe hčerki. Oddal bo sobe študentkam, da ne bo tako **prazen** DOM. Ni vselej dom tisti, ki bi lahko rešil vse človekove težave. Kako le, saj pogosto težave izvirajo prav od tam. Zato se ne čudi, če nekateri vedno znova bežimo od doma, si ga sploh ne prizadevamo ustvariti ali pa si ga ustvarjamo na cesti, kjer pač trenutno smo.

Pridi kdaj na mojo klopco, **bova tudi midva delala** DOM!

avtor* Marjan Horvat

TEŽKO JE Z BESEDAMI OPISATI VALOVEČE SE ŽIVLJENJE, PA VENDARLE...

Sem Marjan Horvat, svojemu življenju narekujem že 52 let (ali pa ono meni). Kot otrok, mladenič, sem živel v barakarskem naselju, kjer se je trlo različnih ljudi (Makedonci, Madžari, prebivalci bivše Jugoslavije, Romi). Naši odnosi so bili pristni, pošteni, vse to torej, kar sedaj pogrešam. Res pa je, da so vsi ti ljudje bili povezani z alkoholom in tako je bil moj zvesti sopotnik že od rojstva. Nesreča v sreči, oba moja starša sta bila tudi alkoholika. S petnajstimi leti sem šel prvič na zdravljenje. Spomnim se, da je ravno takrat g. Rugelj s sodelavci odprl bolnišnico na Škofljici in lahko bi rekel, da smo bili nekakšni poskusni zajčki. S petnajstimi sem tudi začel delati v državni službi, zaslužil svoj prvi denar in si pridobil tisto svobodo, po kateri sem hrepenel. Starša sta mi namreč vedno govorila, da bom lahko začel kaditi, ko si bom cigarete kupil s svojim denarjem ipd. Starševske kontrole doma ni bilo, oče je delal kot terenski delavec, strojnik, mama je bila čistilka in tako je ulica postajala moj drugi dom. Po drugi strani pa smo v osnovni šoli imeli odlično ravnateljico, ki je hitro opazila, da gredo življenja nekaterih v napačno smer. Po hitrem postopku nas je vpisovala v razne krožke (šah, strelsko društvo,...) in nas poskušala na takšen način zaposliti. A alkohol je ostajal prisoten. Iz šole sem hitro pobegnil (po petem razredu), saj sem hitro želel postati samostojen. Pobiral sem kovine, železo in tako mi je denar omogočal obiske kina, nakup cigaret in posledično alkohola. Kaditi sem začel pri dvanajstih. Prvo zdravljenje je bilo neuspešno, ponovno sem začel piti, družil sem se s starejšimi, morda zato, ker moji vrstniki niso poznali tega, kar sem jaz spoznaval; večini je življenje

potekalo na način šola-dom-učenje. Pri meni pa je bilo drugače, hitro sem zakorakal v »realnost«, knjige so romale v kot, jaz pa za Savo loviti ribe... No, če malce preskočim... Delal sem na pošti in preko dostave pošiljk spoznal svojo – sedaj že bivšo – ženo, s katero imava tudi hčerko. Ona ni pila, jaz pa sem skozi in skozi padal v kremplje alkohola; šel sem na zdravljenje, zdržal brez par mesecev in ponovno začel. Ko sem bil čist, mi je celo uspelo dokončati osnovno šolo, trgovsko sem vpisal ob delu, uspešno začel in neuspešno končal. Vzrok: alkohol! Propadati je začelo vse in tako je po osemnajstih letih propadel tudi najin zakon. Ostal sem sam, jaz in alkohol. Vrtel sem se v začaranem krogu vse do leta 1996, ko sem hudo zbolel (tuberkuloza, zaradi potrebe po alkoholu sem trpel pogoste srčne napade,...).

TO SEM JAZ

Zdravljenje je trajalo 6 mesecev, iz Polja na PHP, Polje-Golnik-Polje-PHP...

Če bom zdržal še naprej, bo štiriindvajsetega aprila letos enajst let, odkar je po mojem grlu stekla zadnja kapljica alkohola. Včlanjen sem v klub Rast, vsak teden imamo redne sestanke, kjer se srečujemo ljudje s podobnimi življenjskimi zgodbami. Navezan sem nanje in se med njimi zelo dobro počutim. Celotno življenje pa se učiš in še se bom učil. In kaj že vem? Če si si pripravljen pomagati sam, lahko prispeš na cilj.

SRČA IN DUŠE

Moram povedati zgodbo lanskega leta, ki sem jo živel, osupel in presenečen do te mere, da imam še danes na stežaj odprta že itak velika usta! Na vas je, ali boste to zgodbo sprejeli kot dejstvo ali kot pravljico neke klošarske, od vseh odrinjene in zavržene duše.

Nekoč sem živel, kakšnih 20 – 30 let je tega, v srečnem zakonu, kjer sta se z mojo pomočjo rodila dva zamenojca. Najprej hči, potem še sin. Zaljubljen do ušes in čez niti opazil nisem, da je nekaj narobe. Danes vem kaj! Podrobnosti vam ne bom zaupal, da se ne boste naslajali! Haaa! Ločitev, travma, razočaranje, jeza-bes! Saj vemo, kako to gre! Vmes pa športne kolajne in plakete za delovanje na področju kulture! Da dol padeš, a ne?!

Našel sem 'zavetje' v nedolžnih, kleru zapisanih ročicah in si mislil: »Aha, zdaj pa bo, saj je nepokvarjena in bógaboječa pa nedolžna kot jutranja rosa!« Nisem vedel... da ima 'hudič' tisoč obrazov... Takrat! No, že res! Tudi sam nisem nikoli bil... ofca, saj je moje znamenje – oven! Ma, k'šna zaj.... móna tudi nisem bil, ker sem bil spet zaljubljen kot... oven! Ecco,

su tempi
pasâli, 'n
je pršu
hudič po
suoje! Me ni
druz'ga blu,
s'm muoru
j'tl 'N s'm
šu! Bičikletu
pod r't pa u
Evropu umr't!

Eeee, boš, ja! Un, 'ta zgorn' je jemu drugačne načrte s'z méno j'n s'z muoju bičikletu!

Mi je puštu, de s'm vidu Talejane, Tedeške, Ingleže, Franke, Špance, Portugeže in Grke pa še ka'snha Croata j'n Srba vmes. No ja, tud' Mujota s'm sreču. U Pariggi! 'N je jemu, 'ta zhorn', púno kablo mjene 'n muojha vijagia. Komanda je padla, de mor'm ritornât u dežel'ca na sončni strani Alp. Je šla bičikleta k'r sama, jo ni blu treba n'č gon't! O sole mioooo! K' s'm pršu..., je padalo kot iz škafa! Prou prec s'm biu muok'r du riti! Kam zdej?

U Lâblân nabenha ne paznam! Prou! Gremo pod most, saj jih nemalo poznam po celi Evropi! Bo že nekaj! Še vedno je bilo!

Iz 'boljših časov' poznam podmostovje po vsej Ljubljani.

Bil sem (in sem še!) strasten ribič! Most sem našel! Kaj pa za v usta? Kmalu sem izvedel za dobre duše pri frančiškanih in pri Karitas na Hudavernikovi! Jesti sem dobil tudi v zavetišču na Poljanski! Gospa Vida pri Karitas in ostale dobre duše so me oblekle, mi podarile dober šotor, spalno! Puhovo! Bil sem bogat, da bi kupil Ameriko! In... me je zvila astma! Kaj sedaj? Nič! Rešilec me je odpeljal na Golnik, kjer so me lepe sestre in prijazni dohtarji poštimali, da sem bil skoraj kot nov!

Toplice,
vam rečem!
Tako sem
izvedel za
'klošarsko'
ambulanto!
In socialno
delavko
Alenko,
ki se je
pretrgala

na šest polovic, da mi

je zrihtala denarno pomoč. Jo je, ja! Gospa Alenka... hvala! Takoj se je lažje zadihalo! Zdaj se začanja pravljica! Lahko ji verjamete ali ne! Kakor vam drago! Bilo je januarsko mraz in potok pod mostom je zaledenel že pred dnevi. V šotoru je bilo za spoznanje topleje, zahvaljujoč topli puhasti spalni. Kar ni se mi dalo vstati, čeprav je bila tista ura, ko sem običajno odšel v »Bruno bar« na zastonsko jutranjo kavico z mlekom. In čik, seveda! Šefova sestra Irena je tako ukazala! Čakal sem snemalce iz TV SLO, ker sem se pred dnevi dogovoril

»A vidiš tisti moped tam?«
»Vidim!«
»Zdaj je tvoj in srečno vožnjo!«

z režiserjem Arnom, da bodo posneli prispevek za 'City Folk'! Prišli so, posneli in potem smo odšli še na kavico. Nato se je začelo!

Sedel sem na običajnem mestu in prodajal drugo številko Kraljev ulice, v katero sem tudi sam nekaj napisal. Zazvoni mobi! Gledam in ne morem verjeti! Gospa Alenka mi sporoča, da je našla sobo zame! Uauu! Grem takoj pogledat, sem rekel Arneju in smo šli! S kombijem! Ni bil vic! Župnik na Ježici mi je dal na razpolago sobo... zastonj! Le stroške moram plačati. Mala mal'ca, sem si mislil in se vselil! Skupaj s prikolico za kolo, ki mi ga je 'prijatelj' ukradel, denar pa zapil. Še sem v tej sobici! Ampak... Leto je minevalo! Prodaja Kraljev je bila... zadovoljiva! Recimo! Spoznal sem veliko dobrih ljudi! Nekega dne mi pristopi mladenič, danes vem, da mu je ime Željko, in me vpraša, če lahko prisede. Valjda! Beseda je stekla kot med starima znancema, ko me vpraša, če imam šoferski izpit. Jasno, poteče šele 2024. leta! Potisne mi ključ v roko in vpraša: »A vidiš tisti moped tam?« »Vidim!« »Zdaj je tvoj in srečno vožnjo!« ... Naj še kaj dodam?

Lanski december. Mobi začivka. Pogledam številko... neznana!

»Prosim!«, prehlajeno zahropem

v miniaturo. »Je tam ta-in-ta?« »Je!« »S sodelavkami in sodelavci smo nekaj zbrali za vas, za bližajoče se praznike! Kam vam lahko dostavimo paket?«, me vpraša gospa Milena Š. »Tja-in-tja, ker sem tam blizu doma in naj-naj-lepšaja hvala!«

Dobil sem goro dobrot, krasne brisače, šampon za kopanje, da ne bom smrd' u, knoržupce za celo leto, majoneze in... ah, kaj bi! Hvala, dobri moji! Nekaj teh dobrot sem razdal 'svojim' klošarjem. Je kaj dodati?

V našo revijo Kralji ulice sem dal oglas, da bi rad imel starejšo kamp-prikolico. Naslednji dan po objavi me kliče takrat neznan gospod Matic iz Škofje Loke, da ima prikolico, če jo hočem! Od veselja sem udaril z glavo ob strop.

»Samo prevoz še najdem in ti jo pripeljem!« Pa jo je pripeljal!

Prikolico počasi urejum za bivanje, saj so moje finance sila skromne. Ko bo urejena in opremljena, se bom preselil vanjo in živel svoje bogato življenje naprej! Prav nič ni pomembno, da so mi vlomili v sobo, mi ukradli računalnik, 120 evrov in denar iz pisma, ki mi ga je poslal prijatelj. To so naredili bedniki!

Matic je zákon! Hvala ti, Matic! Pa naj kdo še kaj reče čez Gorenjce! Ma, jim dam s punjo na njonjo. Kaj naj še rečem?

Še veliko je dobrih ljudi, ki jih srečujem vsak dan, ko sedim na 'svojem' placu'. Ena mam'ka mi je prinesla še vroč burek, druga 10 sarm, tretja mi vedno, ko se pelje mimo, dà pomarančo-dve, četrta mi stisne 5 evrov, peta celo potico, en gospod mi je dal škornje, drugi bundo (ki sem jo

dal prijatelju, saj je bila zàme premajhna!), bivša šefica v domu starejših občanov v Logatcu cel kup oblačil, gospa iz Karitas, ki še sama nima ne vem koliko, mi vedno dà kaj 'malega' in se mi opraviči, ker ne more dati več. Stotnije so vas, ki ste dobri, do takih kot sem sam (ne samo po svoji krivdi!). Zdravja vam želim in... Rad vas imam, ker ste plemenitih src... Ker so lepe vaše duše! Tudi tebi, 'ta zgorn', HVALA, da srečujem dobre in prijazne ljudi! Obljubim... da bom živel srečen, hvaležen in vesel do konca svojih dni, kot se za vsako pravljico spodobi!

MATEMATIKA

Matematika je težka stvar.

Ne zna je vsak bedak.

Ko deliš in množiš, se močno potiš.

Za genije res je zadeva prava.

Kubi, integrali, polinomi in logaritemske tablice,

kibernetično in šifre prave

navdihujejo me kot pota sprave.

Matematika je pač hudo čudovita stvar.

Pitagorov izrek ni tako komplicirana zadeva.

Če razumeš ga, Vegovo dobiš priznanje,

enačbe pa usekaš prave.

To za pametne glave so pač strmine zabave.

Rišes grafe vedno.

Ko zračunaš še algoritem,

postaneš doktor kriptologije.

Ukvarjaš se potem še z geometrijo.

In ko ugotoviš formulo ta zaresno,

se primeš za glavo.

Ker si premetaval številke za zabavo,

si naredil ogromno za politično zabavno spravo.

Josip Kalašnikov

foto* Maja Kozar

POGOVOR NA ČETRRTNI SKUPNOSTI

avtor* Bojan Dekleva

V lanskem letu smo se predstavniki Kraljev ulice udeležili sestanka Komisije za socialno-zdravstveno varstvo in problematiko mladih v eni od ljubljanskih četrtnih skupnosti (ČS) na temo brezdomstva. Na sestanek so nas povabili iz ČS predvsem zato, ker so na svojem območju pogosto srečevali različne oblike beračenja ter podobnih pojavov in so bili v zvezi s tem zaskrbljeni.

Sestanek je potekal tako, da so najprej predstavniki ČS govorili o svojih skrbih, nato pa smo mi povedali, kar smo vedeli o brezdomstvu v Ljubljani in o tem, kaj je s tem v zvezi mogoče storiti. To kar nas v tem članku najbolj zanima, so mnenja, ki so jih na tem sestanku izražali predstavniki ČS. Vsi udeleženci sestanka seveda niso enako veliko govorili; dejansko je največ povedal le eden od predstavnikov ČS. Vse njihove izjave smo razvrstili v tri vsebinske razrede. To so bile:

- izjave o doživljanju in razumevanju brezdomstva,
- izjave o tem, kaj so v zvezi z brezdomci in brezdomstvom doslej v ČS že delali, ter
- izjave o potrebah ČS ter zamislih in predlogih o bodočem in potrebnem novem delovanju.

V tem članku opisujemo izjave predstavnikov ČS samo na temo njihovega doživljanja in razumevanja brezdomstva.

Eden od glavnih problemov v zvezi z brezdomstvom je povezan s slabo vestjo, ki jo očitno beračenje pri ljudeh sproža. V posameznikovem doživljanju lahko tečejo stvari nekako tako, da sam sebe doživlja kot človeka, ki je dober in ki skrbi za druge. To predstavo si podpre s tem, da nekomu, ki je pomoči potreben, pomaga. Nato pa pridejo novi berači, ki so mu že »preveč« in gredo čez njegovo mero pomoči, ki jo je pripravljen dati. Ker mora drugim tako pomoč odreči, je s tem ogrožena njegova slika samega sebe kot dobrega. Kot da bi si rekel, »tako dober pa spet nisem«, in se nato iz tega porojena frustracija prelevi v agresijo do beračev. O tovrstnih procesih so poročali pravzaprav vsi udeleženci diskusije, zato sklepamo, da gre za enega od najbolj bistvenih psiholoških procesov, ki povzročajo odpor do brezdomcev in beračev. Spominjajo nas namreč na to, da mi imamo in da smo le omejeno pripravljeni to deliti z drugimi. Iz tega izhajajoča slika o samem sebi je, da smo le omejeno »dobri«, kar je neprijetno v primerjavi z možno sliko samega sebe kot »povsem dobrega«. O takem doživljanju priča npr. takale izjava:

- *Jaz ne morem vsak dan neki dat nekomu in tudi ne morem, četudi imam jaz dobro službo in dobro plačo. Še manj pa lahko dam naslednjemu, ki sedi in prosi na začetku ulice in potem tako dalje dokler ne pridem do službe, do pošte ali kamorkoli že greš. To me, to me res boli. Ne morem dat in potem se vprašam ali moram dat in potem imam slabo vest, ker ne morem dat.*

Dva od udeležencev sta govorila o tujstvu, kot o posebnem problemu povezanem z brezdomstvom. Tema tujstva se je pokazala v treh oblikah: kot domneva,

da
brezdomci pri-
hajajo iz neke druge občine ali
iz neke druge države ali pa da so celo neke druge rase. Skupno vsem tem izjavam je bilo ločevanje na »naše« in »ne-naše« oz. »prave« in »ne-prave« ter s tem povezano mnenje, da »našim« že še lahko pomagamo in smo jim po nenapisanih moralnih pravilih dolžni pomagati, »ne-naše« pa bi bilo potrebno odstraniti, izgnati ali kako drugače težave z njimi preložiti »njihovim«. Značilni dve taki izjavi sta je bili na primer tile dve:

- *Jaz sem zadnjič zasledila dva črnca na Čopovi...*

- *Tudi če bo tu živel, pa je iz Vrhlike, pa naj Vrhlike prispeva toliko, kolikor pač za enega delomrzneža, brezdomca, klošarja ali enega bolnega človeka mora prispevat. Ja, saj bomo potem predlagal, da mesto sprejme odlok, takšen kot je bil včasih, saj ga lahko dobimo v kakšnem arhivu. Ki govori o tem, kako so orožniki do občinske meje pripeljali vklejane potepuhe in jih pognali čez mejo.*

Druga oblika ločevanja brezdomcev (domnevno z namenom razvrščanja stopnje njihove sprejemljivosti ali zaslužnosti za pomoč) je bilo razlikovanje pravih od nepravih brezdomcev:

- *... kako ločit to večplastnost teh ljudi in ugotovit, kdo pravzaprav je klošar, a da rečemo, je njegov poklic klošar, kdo je berač, kdo je potepinc, kdo je pa nekdo, ki je pač od nekoč prišel in misli, da bo pač na poceni način odnesel, če ne more že na črno delat.*

V tej in še nekaj izjavah se je pokazalo neko precej nejasno izraženo mnenje, da so bili nekoč (in nekje) neki brezdomci, običajno »romantični« ali »stari klošarji« »pravi«, zdaj pa prihajajo neki drugačni, »nepravi«, ki občane medejo in si njihovega obstoja ne znajo razložiti. Kot da smo zaznavali nekakšno nostalgijo po »pravem klošarju«, ki očitno črpa iz mitološke predstave, ne pa iz realnega dogajanja. V te mitološke klošarje projiciramo predstave o dobrem in zaslužnem, medtem ko se v tiste, ki se od te predstave oddaljujejo, projicira vse slabo.

Pomemben del zmedenosti v zvezi z novimi brezdomci je povezan s tem, da so med njimi zdaj nekateri mladi, ki so videti zdravi in močni:

- *Ampak to je bilo nekaj let nazaj, potem se je stvar razširila in danes med temi klošarji videvate ogromno mladih, zdravih, vsaj na pogled zdravih, ph, ja, ja... Zdaj jaz ravno ne morem človeku v oči pogledat pa reči, ta je zdrav, ta ni zdrav, skratka, izgledajo enostavno v eni dobri fizični kondiciji in prosjačijo!*

Ta in podobne izjave kažejo na to, da je za občane zunanji izgled človeka zelo pomemben. Druge njihove značilnosti, ki na zunaj niso vidne (psihosocialne značilnosti, duševno zdravje) pa so jim zelo težko razumljive in (predvsem tematika duševnih bolezni) nekako neprijetne.

Bogati brezdomci - več izjav je govorilo o negotovostih v zvezi z materialnim stanjem brezdomcev. Posameznike je skrbelo, da so morda tisti, ki prosijo, nekako preveč dobro materialno preskrbljeni. Vse te izjave so govorile o potrebi po uravnoteževanju obsega pomoči materialnemu:

- Ali pa tist, ki je imel napis »Lačen sem«, pa sva si po teži ... Ker imam jaz preveč kil ... On in jaz pr en glih. Pa dajva oba shujšati.

- Danes pa imam občutek vse bolj, a ga ne morem dokazat, da je veliko ljudi med njimi, ki imajo neka stanovanja, ali je to pri starših ali sorodnikih ...

Precej običajen vidik in dožemanje brezdomcev, predvsem tistih, ki so videti mlajši in bolj močni, je, da so leni, brezdelneži in da, skratka, nočejo delati. Na pogovoru komisije pa smo pravzaprav slišali samo eno tako izjavo.

- Dobro bi bilo mogoče, vsaj zame, da bi malo drugače razmišljali ... Zelo rad bi videl, da bi se zmenili o nekaterih teh skupinah ... Ker zdaj jim vsi pravi-

mo klošarji, brezdomci, ampak veliko jih sploh ni brezdomcev, so tipični lenuhi.

Dve izjavi na temo klečanja kot oblike beračenja sta dva udeleženca sestanka doživela kot še posebej neprijetno obliko beračenja, ki naj bi bila ponižujoča, in to – zanimivo – tako za tistega, ki prosi, kot za tistega, ki daje. Ta ponižujoča oblika beračenja je klečanje. Klečeča poza je v bistvu poza, ki simbolno še bolj jasno izraža oz. kristalizira odnos beračenja in (z njim povezane) dobrodelnosti: tisti, ki prosi, je v sklonjenem, nižjem in neprijetnem

položaju, in dobrodelnika ne sme niti pogledati. Kljub temu, da je v tej pozi izraženo jedro beračenja, pa je danes ta poza za obe strani ponižujoča, kot da bi si želeli jedro tega odnosa dajanja miloščine bolj prikriti in ga »demokratizirati«, kot da se dogaja med dvema enakima in enakovrednima osebama.

- Dodaten, čisto zadnji fenomen, ki se je pojavil in bolj množično pokazal v lanskem letu, je predvsem to beračenje s klečanjem, kar je ponižujoče, ja, ja, za samega tistega, ki prosi in tistega, ki daje.

Nekaj izjav je govorilo o oceni, da je brezdomcev vedno več, npr.:

- Na vsak način pa bo treba neki narediti, ker v Ljubljani stanje ne ostaja isto, ampak vsak dan vidiš enega mladega več. Pravzaprav pretiram, ampak ko grem ponovno čez mesto, ugotavljam, da vidim še nekega, ki ga do sedaj še nisem poznal. Ker spoznaš jih pa zelo hitro. Tisti, ki pristopi pa reče, a vas smem nekaj vprašat ... Takoj ugotoviš, pri čem si.

Poleg slabe vesti se z negativnim dožemanjem brezdomcev povezujejo še teme umazanije, hrupa in nespodobnega vedenja:

- Zdaj, več ali manj nas moti izgled, kje se postavljajo, malo ti je nerodno pred tujci, malo ti je nerodno, ker potrebo delajo kar na ulici, niti ne da bi stopil vsaj za grm, ampak to že skoraj pred grmom in tako dalje.

Ob pregledovanju zapiskov s pogovora smo ugotovili, da tam nismo našli nobenih pozitivnih izjav o brezdomcih, npr. v smislu kakršnih koli njihovih (čeprav morda samo potencialnih) dobrih ali močnih strani, ali pa v smislu nečesa dobrega, kar bi lahko odnos z brezdomci pomenil za ne-brezdomce. Kar pa ni povsem nepričakovano, saj je bil sestanek sklican kot neke vrste odraz »kriznega« dožemanja naraščajočega pojava brezdomstva v četrti skupnosti.

Zgoraj opisana dožemanja brezdomstva kažejo na težave, ki jih imamo bolj ali manj vsi državljani pri soočanju z novimi socialnimi pojavi, ki spremljajo družbeni razvoj, oz. ki jih v Sloveniji in v drugih primerljivih državah doživljamo v tranzicijskem in post-tranzicijskem času. Na brezdomstvo in pojav uličnega življenja in posebej na ljudi, ki na ulici prosijo, se meščani odzivamo v luči tranzicijske razpetosti, kjer silnice vlečejo hkrati v smer pospešene pluralizacije in napredka, obenem pa tudi težimo k ohranitvi starega, poskušamo obdržati nespremenjeno stanje ali celo vrniti »stanje od včera«, ki pa ga seveda več ni in ga ne bo.

V naslednji številki bomo napisali kaj več še o tem, kaj so v zvezi z brezdomci in brezdomstvom doslej v ČS že delali, ter kakšne so imeli zamisli in predloge o potrebnem bodočem delovanju. Njihove predloge bomo povezali z razmišljanjem o modelu (diskurzu) usmiljenja, o modelu pomoči v skladu z zaslužnostjo ter o možnostih sodelovalnega, participativnega reševanja problemov brezdomstva.

V Kraljih ulice letnika 2007 bomo v nadaljevanjih objavili 10 delov knjige »THC odvisnik«. Njen avtor NIX ZENK jo je skoraj v celoti napisal pod vplivom THC-ja, zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče preštudirati, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kaditi marihuano. To se je zgodilo pred več kot deset leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC je počasi prenehal piti alkohol, sedaj pa je postal velik poznavalec vseh oblik THC-ja. V prejšnjem nadaljevanju je avtor opisoval, kako se je prebijal skozi nespečno noč, ko so se mu »v glavi prepletale zgodbe in spomini«. Cigareti mu več niso pasali, pa tudi trava, ki jo je ta dan dobil, je bila zanič. Razmišljal je o tem, da bo moral najti boljšega dilerja. Ura je bila že čez 1 h zjutraj.

(Urednik)

Ena ženska mi poje po radiu, da me ljubi. Mogoče ta ista tudi vam poje isto ob 1:15 h zjutraj na radiu Dur. Grem raje kar spat, ker sem čisto zares zadet, saj vidite, kakšne stvari pišem ...

Živijo, sem že nazaj, eno uro sem bil ful zadet in same neke slabe stvari so prihajale vame - ne, iz mene so izhajale. Kar naenkrat pa sem naredil preskok in slabe misli zamenjal z dobrimi.

Ja, novega dilerja rabim, tega mi bo verjetno zrihtal »Vrtnar« - Trava d.o.o. To je že malo starejši človek, ki še kar kadi, kaj pa hoče drugega, saj samo take ljudi pozna. Čeprav redkokdaj kaj dobrega dobi, me je pa tale njegova nezrela trava kar dobro zadela, saj sem si tega tudi močno psihično želel.

žica zastoj pivo, kdo bi vedel?!

Povsem buden sem, zunaj neki Štajerci pametujejo ob pol treh zjutraj; včasih mi pridejo prav kaki glasovi od zunaj, ker ves čas sedim pri odprtem oknu, kot pozimi, tako poleti, ker je tu ob oknu moj pisalniški kot. V resnici ne vem, zakaj bi se podpisoval s psevdonimom, saj ne pišem nič takega, kar bi bilo prepovedano, saj se zavedamo, da so v naši kulturi prisotne droge - pa kaj, če kadim travo, saj jo kupim in ta denar ostane itak v državi, razen če potem moj diler ne gre na hrvaško morje trošit denar, za to pa jaz več ne odgovarjam. Ravno zato bi bilo dobro, da bi bili kofi šopi kar državni, pa bi njihovi lastniki državi morali plačevati davek!

Aja, kje sem ostal? Da travo kupujem in je ne sadim več, ker nisem več tako mlad, da bi se vlačil s kolesom po Barju. Nekateri so pa kar guruji? - Ja pa kaj še, no, mogoče je kje kak, v Indiji, kjer kadi dobro travo, tam bi še jaz bil guru in diler za turiste, saj bi si vsak dan napolnil

nahrbtnik indijske konoplje, ja, potem bi pa odlično živel!

Mogoče bom nekaj časa kadil samo skunk, ne vem, vem pa zagotovo, da od tega dilerja več ne bom kupoval, ker me je spet nategnil, ker sem mu dal dva jurja za dva slaba vrhca. Kar mi je ostalo, bom poskusil prodati nekemu modelu, ki se pojavi vsake toliko časa. Bom dobil vsaj pol denarja nazaj. Jaz bi moral sam postati diler, samo če bi bila odprta meja, da bi lahko sproti nabavljal, vozil bi se kar z vlakom, ampak nisem več toliko avanturističnega duha.

Zunaj en avto besno trokira. Enkrat, ko sem pisal prejšnjo knjigo, sem hotel nekaj smešnega napisati o satanizmu in me je poklical sam hudič na desnem ušesu, to je edini zvok, ki je prispel iz onostranstva do mene. Aja, pa še enkrat me je v krošnji dreves poklicala moja punca, ker sem tekel za eno drugo, seveda sem se takoj ustavil in dojel, kako nesmiselno bi bilo biti z ono drugo. Kasneje me je vseeno pustila, ker me kao ni nihče maral, saj mene mara malo ljudi, ker se ne pustim izkoriščati in ker govorim samo resnico, resnice pa se krivoverni bojijo, čeprav resnica, o kateri tu pišem, seveda ni krščanska.

Queen na radio Dur s pesmijo Flash Gordon ob 3:10 zgodaj zjutraj, aja, pizda, jaz sem še en vrhec prej primešal k moji ne-

dolžno ubiti rastlinci in me je verjetno tisti tako spravil v bed. Pojedel sem cimru snikers, ki sem mu ga kupil, ko ga jebe, saj je danes dobil plačo in že se vozi s taksijem od lokala do lokala,

ali pa si mogoče išče punco, ha, ha, ha, kdor išče, ta ne najde, le redkim uspe, jaz nič ne iščem, imam včasih še preveč vsega, kot zdaj tega snikersa, ampak je čisto zares kar dober! Pa še malo multi sole čez in to je to ob 3:15, zdaj pa še cigaret in ni mi še za umret, moram še živeti, saj sem rad z vami spet in spet.

Ne vem, koliko knjig moram napisati, da me sprejmejo v Društvo pisateljev Slovenije. Čeprav jaz ne maram množic, pa tudi obleke ne nosim, bi pa imel na zidu plaketo od društva, »kao« da sem član ali nekaj takega, pa tud kaka nagrada pisateljskega sklada bi mi prav prišla v moje zmeraj prazne žepe. Ja, taka je pot, če še kdo drugi piše, naj ve, da je pot do uspeha težavna, ker so si že vsi razdelili dobre položaje, mene pa briga za vse skupaj, jaz bi se le rad čimbolj približal javnosti in znanostim. Mogoče bodo to knjigo »THC odvisnik« brali (za zabavo) odvisniki, ki se zdravijo od drog, kar pa verjetno ne bo všeč dilerjem, ker bodo imeli tako manj strank.

Pizda, le to bom vesel, če bom v izložbah kdaj videl to knjigo. Rad bi videl, da bi bile črke THC srebne barve, take reliefne, kot jih uporabljajo tudi drugi, na primer Desa Muck, mal se hecam, ampak res imajo že vsi te reliefne napise, odkar sem ukradel eno dobro ameriško knjigo s takimi črkami v neki kavarni.

»Odvisnik« bi pa pisalo spodaj na sredi s črno metalno barvo, »THC« bi pisalo z velikimi črkami zgoraj, ja, na sredi pa bi kazalo, kako si en model zvija joint. Bil bi zakrit s črno kapo, tako da se ne bi videlo obraza. No, nekaj takega bi rad, tako naj bi izgledale platnice.

Pizda, zdaj bi pojedel cel krožnik zelene solate. Ko bom dobil socialno, bom šel mogoče v Šestico na eno pravo kosilo, saj sem že naveličan kuhanja sam zase, čeprav imam s tem bolj malo dela. Cimer je pa zadolžen za pomivanje, ker nimamo pomivalnega stroja, pa mi ta niti ne bi bil všeč, to je za tiste moderne ljudi, kjer morajo vse delati roboti namesto njih, oni pa hodijo v službo na klepet in na kavico in dobijo 500.000 plače.

Ampak hotel sem povedat to, da ko sem zadnjič enemu pri-

Pri mojem pisanju pa ne gre za nobeno pametovanje, ampak vse vzemite z merico humorja, če ga še kdo sploh premore, ob toliko drugih vsakdanjih opravilih.

jate-lju rekel, kakšne knjige pišem, se je takoj vmešala njegova noseča ženska, ki je rekla, da se govori, da je neka ženska napisala knjigo, a je ne sme objaviti. Ja pa še kaj, ti mamica, a misliš da sem lačen takih for in da me bo takoj zanimalo, kaj da je napisala, ko jo jebe, tebe in njo! Se opravičujem, ampak mislim, da je še nekaj moških, ki so to ostali in še bojo do smrti; kaj mislite, da so vsi moški radi copate, ja, fak ju!? Ve boste pa itak vodile svet, čez sto let, ampak me niti ne briga, kako bo tedaj, malo me briga le to, kako je zdaj. Meni je na primer urednica spremenila besedila v prejšnji knjigi; potem pa naj ona napiše eno dobro knjigo, če je že tako pametna! Pri mojem pisanju pa ne gre za nobeno pametovanje, ampak vse vzemite z merico humorja, če ga še kdo sploh premore ob toliko drugih vsakdanjih opravilih.

V naslednjem nadaljevanju bomo izvedeli, kako avtor Nix Zenk doživlja Ljubljano 15. v mesecu, ko se ljudje zjutraj vračajo domov, ter kako se da kupiti nove prijatelje. Izvedeli bomo, kakšno juho si skuhamo in jo pojejo XXL ljudje. V razmišljanje o pisateljskem navdihu se bodo mešala razmišljanja o nezreli travi ter o cimrovem spolnem življenju. Berite nas!

(Urednik)

BO.KAJ

Romana
smo Branka

Barbara Ziga Sava
Marjanka Saša Mina Petra

IN V RESNIC SPLOH NISMO VSI GLIH
IN SPLOH NE GREMO V ISTO SMER
IN SPLOH NISMO OVCE;) he he

pravzaprav se dobivamo, ker nam
gre brzglavo tekanje v čredi na
JETRA, ŽIVCE, PLJUČA, LEDVICE (OBISTI) IN
SACE **zato** skupaj presegamo

pasivnosti, konformizme, apatije
in kar je še podobnih živali, NPR.
TAKO DA DELAMO KARTICE

no, kaj ste danes lepega
doživeli in zakaj nič?

BO.KAJ

bodimo onkraj krasne apatije jagenjčkov

Izvedba tega projekta je financirana s strani Evropske komisije. Vsebinska publikacija (komunikacija) je izključno odgovornost avtorja in v nobenem primeru ne predstavlja stališča Evropske komisije. Prav tako ne odraža stališča Nacionalne agencije.

NAPASLI SO NAS

MOVIT
MOVIT NA MLADINA

Program MLADINA

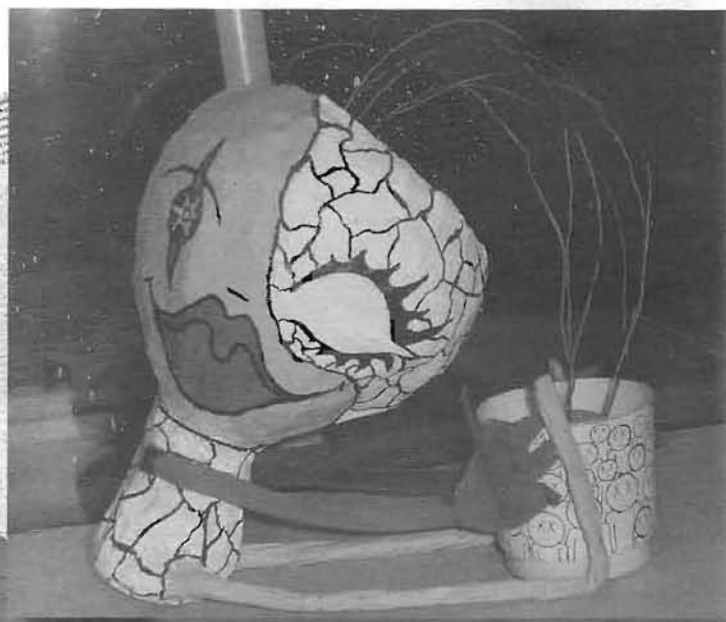

Črtila 1
100 Redbook
Tel. 01 36 0 0 0
GSM 01 22 000

Na ogled je že tretja razstava v galeriji Kralji ulice. Predstavlja se skupina Bo.kaj s projektom Nasmehi dneva. Razstava bo na ogled do 7.4.2007. Več na naslovu www.bokaj.net.

Vabljeni tudi že na otvoritev naslednje razstave, ki bo v torek, 10.4.2007 ob 18h. Razstavo z naslovom PODOBE LJUBEZNI bosta pripravili Katja Vres in Meta Kos.

Med služenjem domovini mi
je postalo dolgčas in misli so
uhajale čez ograjo. Enolično
rutino mi je vsakodnevno
pogrevala misel na žur čez ograjo,
bariero, ki je pomenila drug svet,
skoraj drug planet.

No, in kot vsak mladeč, vreden
»piiiiiii«, sem se odpravil v mariborski
ŠTUK. Lep večer, ni kaj, a zapitek sem
moral plačat.

Kazenski vikend kot kazenski vikend
– dooolgčas. Malo trganja plevela, malo
brušenja ploščic in gledanje v strop.

In med svojimi taborniškimi opravili vidim
upanje, luč in srečo. Bolj konkretno med deteljo
sem našel šivanko in namesto gledanja v strop
poiskal tuš in si vtetoviral deteljico.

To je moja zgodba in zakaj si čistoče željni ne bi
vtetovirali pralni stroj. A to je že druga zgodba.
Jackotov zelnik je obral GTS

foto* GTS

KRALJ & KRALJICA

Tanja in Janko

KRALJICA:

PRAZNA MINUTA GLOBOKA MINUTA.
MINEVA GLOBINA NAJINE SEKUNDE, URE, POL DNEVA.
ZARAČUNALA BI OBRESTI PA JE SRCE PREVEČ PREDANO NAJINI ENAČBI.
ČEPRAV SVA NASLIKALA MATEMATIKO SVA PRESPALA VSE VEKTORJE...
...KI BI,
KI BI NE BILI NIČLI.
...KI BI,
KI BI SESTAVILI NAJIN PROSTOR IN...
GLOBOKO MINUTO.
ZASPANO MINUTO.
...A BILA BI...

KRALJ:

V MOJI GLAVI...SE ANGELI KLANJAJO DEMONOM,
KOT ŽE TOLIKOKRAT POPREJ...
KO PRIDE SEKUNDA ODLOČITVE, KI ŽDI, LE ZATO DA BI PREDRAMILA UDOBJE V
SRCU.
MOJE SRCE JE PODVRŽENO TISOČIM LJUBEZENSKIM IMPULZOM,
PA MED VSEMI IŠČE ODGOVOR...
ČAS PA STRUMNO BEŽI V BREZČASJE...
IN TAM TE JAZ LAHKO POGOSTIM S ČAŠO NEIZPITEGA...

Ne ponavljajte mojih napak

avtor* Rajko

Rad bi nekaj spregovoril o tej grdi in predvsem škodljivi navadi. Upam, da mi boste prisluhnili in poslušali moj nasvet. Dobro bi bilo, če bi lahko prenehali kaditi in to takoj, da se vam ne bo zgodilo to, kar se je zgodilo meni. Kadil sem več kot 30 let, ves ta čas sem zastrupljal svoje srce in ožilje, misleč, saj se mi ne more nič posebnega zgoditi. Ves čas sem slepil sebe, kadil bi še naprej pa mi je to preprečila bolezen, vzrok pa je bilo kajenje. Srce mi je opešalo, večina ožilja je bila zamašena, nabirala se mi je tudi voda v pljučih, vsak dan sem težje dihal, nazadnje so mi odpovedale še noge, vsa energija je izginila, sledil je manjši infarkt. V Kliničnem centru so me komaj rešili in sicer jim je uspelo le zato, ker nisem imel nobene druge bolezni. Vsi moji organi so zdravi, zato sem ostal živ. Nikoli več pa ne bom takšen kot sem bil, nikoli več ne bom tako zdrav, da bi lahko nosil kakšno breme, brcal žogo ali tekel. Stanje pa se bo vedno slabšalo, če bi zbolel za kakšno drugo boleznijo, vprašanje je, kaj je moje srce zdaj sposobno še prenesti. Ne delajte mojih napak, nehaite kaditi takoj!!!

Delček okušenega na festivalu Rdeče zore: OGNJENA ULICNA PREDSTAVA MASHVATRI: ŽENSKI BULLYING

avtorici* Tanja Vuzem in Luna Jurančič Šribar

Predstava je ime prevzela po knjigi Rachel Simmons o nasilju med ženskami.

»Ja sam najbolja!« je zakričala prva.
»Ja sam ti stvarno najbolja!!« je zakričala druga.
»Pa pogledajte mene, ja sam ti stvarno, stvarno najbolja!!« je zašepetala tretja.
Takole bi lahko zelo površno povzeli sam uvod in hkrati bistvo ognjevite zadeve, ki se je odvijala pred očmi zatemnjene množice, in katere se je, precej po naključju, udeležila peščica uredništva Kraljev ulice. Zbrali smo se brez predhodnih informacij, ne vedoč, kakšna zgodba se bo prikazala, kaj se bo dogajalo, zgodilo.
Človek nikakor ni mogel spregledati, da so se punce prepuščale nevarni igri z ognjem ter poskušale opozoriti na že opozorjene, bolj rečeno, že okušene podobe/slike/oblike/obroke ženskega nasilja. Ženska žensko rani, opeče, popljuje, a kaj ko vse to počne večinoma fino prikrito, zahrbtno in za prejeto (žensko, ki vse to okusi) še toliko bolj boleče. Tako da, če jo ljubimo, občudujemo, ji zaupamo, se z njo spogledujemo... ali le pogovarjamo, previdno! Če pa jo sovražimo..., ali jo previdno gledamo v oči? Pri ženskem bullyingu gre za psihično nasilje, maltretiranje med ženskami, ki se odvija že od vrtca naprej. V tovrstno nasilje spadajo obrekovanje, tekmovalnost, izločanje... med dekleti in ženskami.

Ena izmed treh nastopajočih je po predstavi komentirala, da je to nasilje negativno, vendar pač povsod obstaja. Morda bi lahko šli še korak naprej in se vprašali zakaj je tovrstno psihično nasilje med ženskami tako pogosto. Del krivde zagotovo nosi družba, s svojo socializacijo, ki že od otroštva v dekletih zbuja tekmovalnost, ljubosumje, katera je lepša, boljša, najbolj priljubljena. Ženske se vzgaja v smeri ugajati, biti dobra, prijazna, strpna, nesvojeglava, neagresivna... Dekletca se tako že zelo zgodaj naučijo, da ni dobro direktno povedati kaj mislijo, ampak rajši po ovinkih, kar kasneje pripelje do prikritih načinov obračunavanja med ženskami. Prav tako se deklicam že od začetka pere možgane s tem kako pomembna je za njih družina, zveza z moškim, nič kaj dosti pa se ne poudarja in spodbuja pomen ženskega prijateljstva. Potem sledi stara zgodba: imaš prijateljico s katero visiš naokoli skoraj vsak dan, potem dobi fanta in je nikakor več ne izbežaj iz brloga. Ko se ženske zaljubijo, navadno pozabijo še naprej gojiti svoja ženska prijateljstva, kar pa je velika škoda in to kasneje nemalokrat obžalujejo(mo). Ali z besedami ene izmed deklet skupine Mashvatri: prijateljstvo je orožje.

Razmislek o (ne)pravici do izbire in stigmatiziranju »napačne« droge – predvsem pa o posledicah za uporabnike le-teh...

Kot vsak relativno normalen in solidno vzgojen mulc sem odraščala v prepričanju, da je droga izrecno neka hudo nevarna snov, ki si jo nekateri ljudje po menih nerazumljeni logiki kljub temu radi vbrizgavajo v žilo. Ni in ni mi bilo namreč jasno, zakaj nekdo seže po tem, če mu je potem tako slabo in če zaradi nje naposled umre. Mhm. Potem je prišlo najstništvo, čas pozornejšega opazovanja družbenih pojavov in eksperimentiranja znotraj teh, kar pa je rezultiralo v spoznanju, da je droga praviloma najprej nekaj zelo prijetnega! Ter da človek pravzaprav išče omamo – in ne drogo, ki je le sredstvo za dosego cilja! Nekje na dolgi poti teoretiziranja tega družbenega pojava, ki je star vsaj toliko kot človek, se je razlika med drogo in omamo pač skoraj izgubila. Ja in, boste rekli, saj oboje vodi v pogubo. Tako vsaj trdi nadležna in histerična »vojna proti drogi«. Proti točno določeni drogi, da se razume, saj danes že vemo, koliko različnih poti do omame dejansko obstaja in da za to niti ni treba česa konzumirati. V luči vojne proti drogi pa seveda ni isto, če te pogubi lahko tudi neprestano tekanje čez drn in strn, nevarna himalajska stena, pomanjkanje nekaterih hranilnih snovi zaradi še ene, na novo odkrite zdrave diete ali celo strdek zaradi dolgega sedenja za šahovsko mizo – ne, nevarno je samo tisto, kar se na neki točki družbena sredica odloči, da je nevarno in potem to zlepa ali še rajši zgrda do onemoglosti preganja. Kolateralni škodi navkljub: danes je tako vrsta pred metadonsko ambulanto »tisto nekaj«, na kar mati pokaže, ko svojemu otroku odpredava, kaj ga čaka, če ne bo v življenju »priden«... Ok, so snovi in aktivnosti, ki predstavljajo več tveganja kot druge – to že vemo in ni potrebe, da bi človek skušal sam to vedno znova preverjati...

A vendar: že vrabci čivkajo, da je prav vojna proti drogi opij za ljudstvo! Je zgolj ena od strategij za lažje shajanje s samim seboj, saj je še vedno težko sprejeti svojo – človeško – nemoč, svoj »potencial«, da se ti lahko zgodi isto – v super in hiper in kilo in giga svetu je pa sploh težko sprejeti, »da smo vsi še vedno samo ljudje«. To namreč že nekaj časa ni več dovolj, stalno je treba nekaj na silo spreminjati, bodisi pri sebi ali še rajši pri drugih. Vsi kimamo, ko kdo modruje, kako plehek postaja človek, ker mu je dandanes vedno vse na razpolago, ker lahko takoj zadovolji praktično katerokoli potrebo, ker mu ni treba za nič več čakati, potrpeti... Pa je temu dejansko tako? Kaj pa če je ravno obratno? Neskončen diapazon ponujenega in pogosto vsiljenega vendar zahteva hudičevu dobre živce, obilo časa in vedno večjo izurjenost za pravo izbiro, da o vrstah čakajočih v trgovinah, bankah ter celo bolnišnicah ne govorimo! Da tak način življenja še toliko bolj kliče po razbremenitvi duše in telesa, sprostitvi, odklopu,

»Droga je od boga«

skratka po omami, je normalna reakcija! In spet se zaplete, ker mora človek v takem svetu znati prisluhniti sebi, da bo izbral omamo, ki bi mu prinesla čimveč koristi in čim manj škode! Kdor rabi endorfin, gre lahko mirne duše na maraton. Kogar osreči adrenalin, gre skakat s padalom ali vrtet naprave v igralnico. Kdor bi rad spil štefan vina, pa se mora najprej že vsaj malo samoizprašati, če morda ne drvi v alkoholizem. O pasteh, ki jih mora človek obiti ali se vanje vedno znova ujeti, če ima rajši od legalnih, ilegalne droge pa rajši sploh ne bi, saj na tem mestu res nočem ustvariti poligona za morebitno privoščljivost in škodoželjnost zaščitnikov popredalčkanega sveta. Preveč je že takšnih, ki bi vse, ki jim niso po godu, najrajši strpali v rezervat. Gre namreč za pravico do izbire. In seveda še bolj za spoštovanje te pravice. Vojna proti drogi to omejuje, posega v področje temeljnih človekovih pravic pod krinko »demokratske« zakonodaje. Vojna proti drogi je tista, ki posledično ustvarja vse od klubov AA do stereotipa o zmedenih in bledih džankijih, ki se opotekajo na vogalih ulic. Vojna proti drogi je tista, ki tako grobo razslojuje, demonizira, tabuizira, marginalizira in predvsem – moralizira. Kako gre že tisto o nesmislih – o vojnah za mir, ki so kot »fuk za nedolžnost«? Predvsem vedno znova pozabljamo, da se človek rad omamlja. Imel naj bi – kot tudi nekatere živalske vrste – celo naravno težnjo po iskanju omame. Kdaj in zakaj je to postalo tako zelo sporno?! Saj gre samo za iskanje telesne in duševne vznesenosti, za čas odmaknjenosti in utišanja begavega uma, ki je na svoji evolucijski poti dandanes od vsega »napredka« tega potreben bolj kot kdajkoli prej! Očitno pa je predvsem posledica vnaprej stigmatizirane izbire. Če bi spoštovali pravico do izbire in če bi svobodno ter kvalitetno izbiro dejansko omogočali, do razno raznih odvisnosti ter neugodnih posledic le-teh nikoli ne bi prišlo, vsaj ne v razsežnostih, kakršne dandanes poznamo. Če bi se dejansko vzgajali v duhu: *človek, imej se rad in si privošči najboljše, kdo ti brani?!* – najbrž ne bi nikdar srečali od lastne krivde otopelih ali večne bojazni pred bogve čem razrvanih osebikov, katerim omama naposled res pomeni le še edino svetlo točko v življenju, dokler pač še ta ne ugasne. Človek, ki je s svojim življenjem in s seboj na splošno zadovoljen oz. ki verjame, da mu bo uspelo, tudi kadar stvari ne izgledajo ravno rožnato, še ni »bolnik«, če se rad »pockrlja« s svojo priljubljeno drogo. Kajti tega človeka ne žene težnja po »bežanju«, obup ali samodestruktivnost. Če pa družba človeku neprestano sporoča, da je z njim nekaj narobe, ko počne to in to, slej ko prej podleže sugestiji. Takšni pač smo. Malo »ovčke« je masovni individualizaciji navkljub še vedno v vsakem izmed nas in tako bo tudi ostalo – vsaj dokler bomo predstavniki iste biološke vrste. Farmacevtska industrija, denimo, bi šla brez placeba že zdavnaj po gobe.

Če torej menite, da bi resnično radi prispevali k rešitvi sveta pred »pogubo, ki jo prinaša droga«, poskusite za spremembo s sklenitvijo mirovnega sporazuma z njo. In bolj kot drogi, se posvetite sebi in soljudem. Najbolj raste in se razvija namreč prav tisto, čemur posvečamo največ pozornosti, ostalo pa je izpodrinjeno. Bolj puliš plevel, več ga je. Tako preprosto je to. Če smem zaključiti v zelo pocukranem stilu: posvetite se ljubezni – pa ne boste mogli nikoli zares »zabluziti«!

MLADI POLITIKI, KI NISO »PRODAJALI KLOBAS«

Topli obrok na Prešernovem trgu

avtor* Gruden Tomislav, GTS

STRIPOVSKA DELAVNICA

Kralji ulice smo se udeležili stripovske delavnice, ki so jo organizirali na Fakulteti za socialno delo. Delavnica je potekala na temo dvojnih diagnoz. Udeleženci so stripovske prizore risali po predlogah, ki so opisovale tipične scenarije vsakdanjih dogodkov in situacij ljudi, ki imajo dvojne diagnoze.

Udeležence stripovske delavnice je navduševala predvsem množica mladih, pogovori z učiteljem risanja in grajenje mostov med generacijami in socialnimi okolji. Udeleženci so imeli na voljo že napisane scenarije, pustili pa so jim tudi proste roke pri ustvarjanju in izražanju svojih zamisli. Spletla so se nova poznanstva, rodile nove ideje, preskočila je iskra in rodili so se novi potenciali za prihodnje projekte. Kot je povedal eden izmed udeležencev: »Navduševala me je množica mladih, pogovor z učiteljem risanja. Risal sem simbolične motive – konjsko glavo (plemenitost), posodo za sladkor (simbol ugodja). Počutil sem se zelo lepo.« Ali z besedami drugega udeleženca: »Čeprav smo imeli na voljo scenarije, se nas je veliko odločilo za lastna videnja določenih problemov.«

V torek 27. februarja so naši nadbudni mladi politiki Marja Avberšek (Teološka fakulteta), Tanja Vojnovič (Fakulteta za upravo), Teja Kozan (Višja zdravstvena šola) in Tomaž Stritar (Fakulteta za socialno delo) postali zgled svojim starejšim kolegom politikom. Ideje, povezane z razdeljevanjem hrane, so zelo dobrodošle, padejo na plodna tla ali bolje rečeno, v prazne želodce. Poudariti moram, da je bil obrok pošten, da so se še vegetarijanci pregrešili. A kaj, ko so ti dogodki redki, preredki.

Dekleta in dečko so se izkazali kot pravi gostitelji. Ni ga bilo, ki bi rekel kaj proti krepkemu obroku. Ko bi vsaj tisti pri koritu našli zgled pri nesebični mladini in bi brezdomcem preprečili goltati škrob v samofinanciranih in dobrodelnih organizacijah. Bolj me moti ignoranca oblastnikov, katerih subvencionirani obroki proizvajajo boljše pomije, kot je običajni brezdomčev jedilnik. Ali veste, da poslanec v parlamentarni menzi plača za svoj obrok manj kakor brezdomec, ki gre v povprečno mestno gostilno. Ko pa smo že pri poslancih. Ali bi lahko tudi brezdomci dobili povračilo stroškov telefonskih klicev, ki so prav tako »poslovni« kot so poslovni poslančevi? Še enkrat hvala študentskim politikom, ki so ne glede na oddaljenost volitev delili hrano in ne kot njihovi starejši kolegi, ki tik pred volitvami delijo kuhano vino.

Dišeč 8. marec v našem dnevnem centru

foto* Gregor B. Hahn

Fotografska delavnica Alenke Žavbi

foto* Jasmin Sulejmanagić

Na fotografski delavnici, ki je bila na pustno soboto, 17.2. 2007, in jo je vodila Alenka Žavbi, sta Andrej Mesarič in Jasmin Sulejmanagić ujela par zanimivih pustnih mask, ki so poplesavale po ljubljanskih ulicah in se ponosno prepuščale fotografskemu objektivu. Prepričani smo, da so s svojim pestrim vedenjem pregnale morebitne skrite in črne misli opazovalcev in jim naredile dan lepši.

foto* Andrej Mesarič

foto* Andrej Mesarič

foto* Jasmin Sulejmanagić

foto* Jasmin Sulejmanagić

Kraj: Povšetova 5, soba 68

Čas: torek, 13.12.1994

Danes se dogaja bolj malo. Zjutraj tuširanje, čez dan ruganje. S sodišča sem dobil nepomemben papir. Danes se je uradno (v resnici od včeraj) začela gladovna stavka na Dobu. Zaporniki zahtevajo splošno amnestijo. Stavko vodi nek Tomažič, ki je Patuljkov komplic, vendar je na Dobu zaradi drugih stvari. Kaj več o tem, ko bo imel Patuljak sodišče in bo Tomažiča videl osebno.

Ura mi je nekaj zatajila, zato ne navajam časa in napisal sem pismo marsovcem (bratom Mars). Drugega se danes ne dogaja.

Čas: sredo, 14.12.1994

Ura danes dela in ta trenutek kaže 12:58. Patuljak se je zgodaj vrnil s sodišča, ker je obravnava odložena z obrazložitvijo, da je Tomažič nesposoben za obravnavo zaradi gladovne stavke. Prej smo imeli krajši verbalni konflikt. Tema, ki sem jo hranil že nekaj časa, je bila: zakaj Kasim in Marjetica tepeta ženske? Marjetica se je vdal z besedami: »Saj ne bom več,« Kasim pa se ni dal in natolceval s kamenodobnimi in sužnjelastniškimi nazori. Ko se dolgo nismo zedinili, smo končali debato. Danes ob 23:00 se mi izteče pripor. Tinasji bom napisal pismo in ga odposlal, ko bom vedel, do kdaj mi podaljšujejo pripor. Danes so tudi obiski. Pripor je seveda podaljšán do sojenja, ki bo po novem letu.

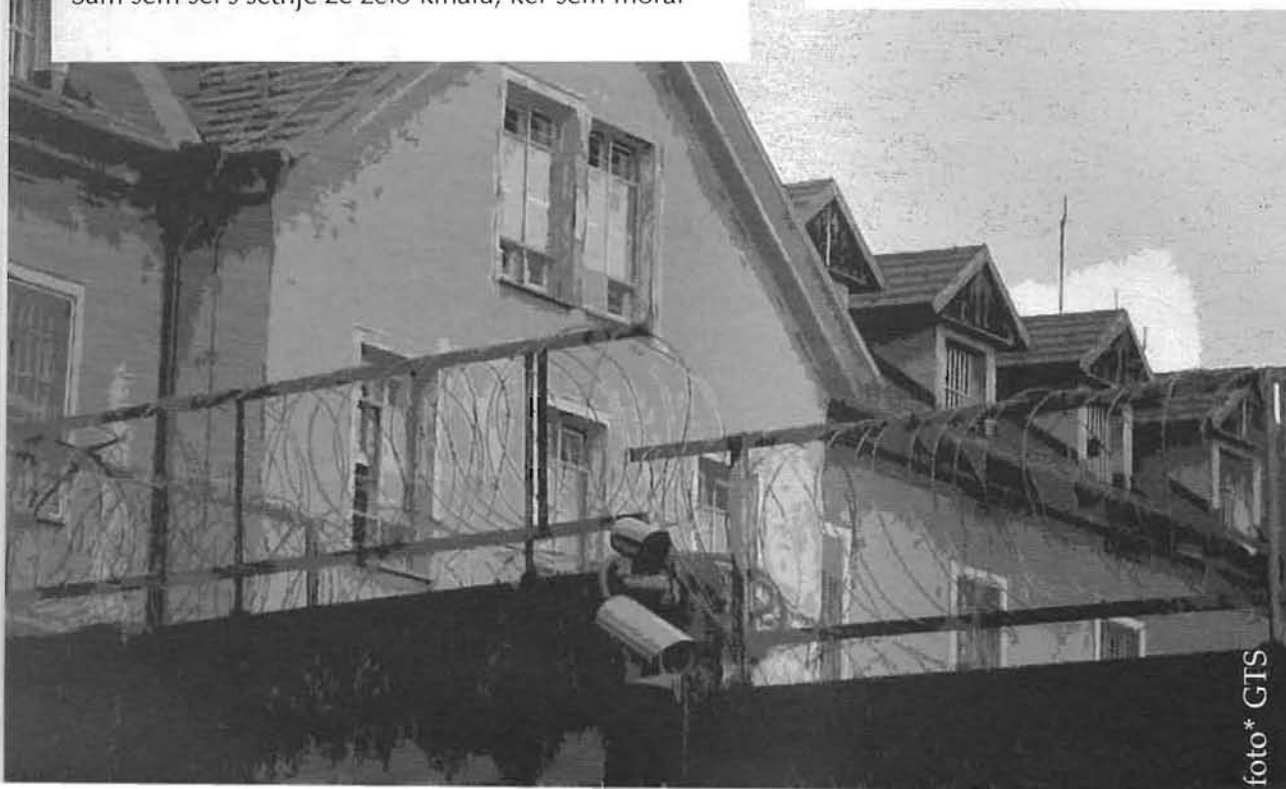
Čas: četrtek, 15.12.1994

Danes je en mesec, odkar sem tu. Tretja posteljnina in ne vem katera kantina. Danes sva se ga z Marjetico spet malo napila. V kantini sem kupil kolonjsko, Marjetica je dodal nekaj tablet, potem pa sva kadila še tobak, prepojen z nekimi kapljicami, ki vsebujejo kislino. Potem sva bila na šetnji čisto mimo. Pazniki so naju postrani gledali, vendar niso nič ukrenili. Sam sem šel s šetnje že zelo kmalu, ker sem moral

scat. Potem pa je prišlo do problema. Namreč, klical me je zobozdravnik. Meni pa je iz ust smrdelo po kolonjski vodi, imel pa sem tudi motne oči. Zdaj, ko sem se navadil na tukajšnje razmere, sem imel tudi več korajže in sem zafrkaval paznike. Tako ali tako nisem deležen nobenih privilegijev, ki bi mi jih lahko odvzeli. Narediti ti pa tako ali tako ne smejo nič, dokler jih ne napadeš oziroma ne kršiš hišnega reda. Ena redkih dobrih strani »demokracije«.

Ostal sem pri zobozdravniku, kjer je edini kraj, kjer se vzame želetko iz ust. V ustih jo imaš zato, da ti pazniki nič ne storijo. Vendar jo moraš znati imeti v ustih, saj če ne, se porežeš. Nekateri zaporniki znajo celo z želetko v ustih jesti, so pa tudi primeri, ko kovinske predmete (npr. vilice) pojejo, da bi vsaj za en dan pobegnili v bolnico iz zaporniškega vsakdana. V čakalnici sem si privoščil cigareto (ni dovoljeno, ni prepovedano) in spuščal sopripornike naprej. Med drugim sem srečal v čakalnici tudi Cotla in Burgija. Burgi me je spraševal, zakaj sem tu. Ko je slišal s kom sem tu, mi je rekel, da se Žigatu zunaj slabo piše. Potem je bil na vrsti in pogovor sem nadaljeval s Cotlom. Opozoril me je, naj ne pričam proti Andreju in ponovil Burgijeve besede glede Žigata, ki je bil priča proti njemu. Pozneje sem bil na vrsti. Doktor me je naročil za ponedeljek. Ko sem se vrnil v sobo, sem zdelan zaspal in vstal malo pred večerjo (17:30 -18:00). Popili smo še kavo. Prižgal sem cigareto in ugotovil, da vsi spiyo, razen Kasima, ki tudi nekaj piše. Verjetno piše domov, ker je po šetnji prejel kar tri pisma in na enem sem opazil otroško pisavo. Jaz se do tega trenutka nisem odločil, kaj bom počel. Ali pa. Včeraj mi je mama prinesla dve astrološki knjigi, ki sta v hrvaščini in odrezke iz časopisa o kitajskem horoskopu.

Nadaljevanje sledi.

foto* GTS

Odspodaj in z leve, od tam, kjer je srce.

Argentina odspodaj

Mate

Sem v predmestju Buenos Airesa, štirinajstmilijonskem megapolisu, v četrti Solano. Ko sem v centru mesta omenil, da grem v predmestja, so me svarili pred roparji, drogeraši, nasilneži, pred vsemi nevarnostmi, ki jih rodi revščina. Zdaj sedim med prijatelji in srkam mate. Iz sosednje hišice pride babica in pravi, da imajo kosilo, ter me vabijo za mizo. Ni prva, zdi se, da me vse okoliške babice hočejo nahraniti. Se zahvalim in v roke mi spet podajo mate. Srknem nekaj požirkov grenke tekočine. Mate ni pijača, mate je ritual druženja. V bučko, ki ji prav tako pravijo mate, in iz katere moli kovinska cevka, do vrha natlačijo zelišče in dotočijo vročo vodo. Ko posrkaš nekaj požirkov, mate ponudiš sosedu. Mate nas veže in pogovor teče, ko bučka roma od enega k drugemu... Ljudje so revni, a prav odrinjenost od potrošniške norišnice, obsedenosti z brezcilnim zaslužkarstvom in medijskim slepilom, jim ohrani čas in razum za človeško toplino, druženje, pogovor in sanje. Bučka in zelišče mate sta nasprotje televizije. Slednja obstaja zato, da te izprazni v bolščanju, osami v čepenju, izloči iz družbenega tkiva z enosmernim žarčenjem idiotizmov. Mate je nasproten: pomeni obnovo družbenih vezi, medčloveško bližino. Mate je nevarnejši od vseh teroristov. Ne grozijo mi mladi prestopniki, ruže mi ne stori nič žalega, pištol ni videti, namesto koke mi ponujajo polento. Ti ljudje gojijo sistemu najnevarnejše orožje. Solidarnost. A ne smem pozabiti povedati..., mate je grenak. Je prekleto trpka pijača!

Zlom

Predmestja sestavljajo skromne hišice, ki jih ljudje sami sezidajo v nekaj dneh, včasih so to le barake, ponekod srečamo tista žalostna bivališča, ki jih sestavljajo lepenka, tenka pločevina in polivinil. Povsod je polno mularije. Poletje je. Vroče. Peklensko vroče, a otroci kot otroci: ni jim treba bežati pred žgočim soncem in zbirati energije za igro. Tisti malo starejši in vsi ostali, ki so jim skrbi požrle igrivost, se odpravijo po svojih opravkih pozneje, ko poletna januarska pripeka popusti. Nekateri bodo prodajali rože po lokalih, drugi bodo iskali srečo z naivnimi turisti, nekateri preprodajali omamne snovi, drugi ponujali svoja brhka telesa, ali pa izkazovali svojo (ne)moč v svoji tolpi, veliko jih bo odšlo v premožnejše četrti brskati po smeteh ter zbirati lepenko in plastenke. Zgodovina Argentine je zgodovina političnih in gospodarskih katastrof, ki je za sabo pustila socialno puščavo. Zadnja se je zgodila decembra 2001. Cela država je bankrotirala, praktično vsi so obubožali, ko je kretenska oblast sledila modnim ekonomskim recepturam, ki jim pravimo »washingtonski konsenz«. Gre za to, da se privatizira vse javno dobro, da peščica oblastnikov in bogatašev izropa vse družbeno bogastvo, ki ga je še mogoče stlačiti v žepo. Ko se država zlomi, bogataši in politiki pobašejo plen, ljudje ostanejo pred zaprtimi bankami, delavci pred zaprtimi tovarnami, lačni pred zaprtimi trgovinami. Haha, in tedaj se začne predstava!

Que se vayan todos!

Folku se strga! Lačni vdrejo v trgovine in jih izropajo. Delavci zasedejo fabrike in se začnejo spraševati, ali sploh rabijo gospodarje. Pred milijonskimi množicami na ulicah, ki ropotajo z lonci, se na koncu skrrije tudi policija, ki je še malo prej ljudstvo prevzgajala s pendreki. Zmedeni ostanki političnih elit ne vedo, kaj bi. Noben jim ne verjame in ne sledi. Televizija in časniki izgubijo moč manipulacije. V enem tednu se zvrstijo štirje predsedniki države, a nihče jih ne jemlje resno, ker se ljudem posveti: država je blef, država je prikazen, država je novodobna cerkev, država je nepotrebna. In ljudstvo vzklika: »Que se vayan todos!« - naj gredo vsi! (v p. m., seveda). To je, vsaj za kratek čas, konec države in strankarske diktature. Je revolucija. Je čas obnove politike v svojem izvirnem starogrškem pomenu - politike kot medija ljudskega usklajevanja. Je čas rojstva ljudske politične imaginacije. Državo in idejo, da je družbo treba voditi in spreminjati od zgoraj, na avtoritaren način, zamenjajo načela avtonomije, horizontalizma in direktne demokracije.

Mate je nevarnejši od vseh teroristov. Ne grozijo mi mladi prestopniki, nihče mi ne stori nič žalega, pištol ni videti, namesto koke mi ponujajo polento. Ti ljudje gojijo sistemu najnevarnejše orožje. Solidarnost.

Piqueterosi

Ko se je zlomila država, so zadihale ljudske iniciative. Preživeti je mogoče le na temelju solidarnosti, ki je nasprotno kapitalističnemu načelu konkurence, ki le uničuje in razčloveči. Ljudje so se pričeli samoorganizirati

v četrtne skupščine. Delavci so obnavljali proizvodnjo v zasedenih podjetjih. Organizirali so skupne pekarnice, vrtce, ljudsko izobraževanje, zdravilstvo. Obdelujejo biovrtove in gradijo skupne jedilnice v obubožanih četrtih. Od države in politikov ne pričakujejo veliko, ker jim ne verjamejo. Če kaj rabijo, to od njih zahtevajo in ne prosjajo, saj pravijo, da mora država in politika ljudem le vrniti to, česar so jih oropali. In če se obotavljajo, potem nastopijo piqueterosi. To so združenja nezaposlenih delavcev iz predmestij, ki zasedejo mostove ali avtoceste, zažgejo gume in s svojimi telesi prekinajo cirkulacijo bogastva, dokler ne izpolnijo njihovih zahtev. Nezaposleni delavci so pričeli s samoorganizacijo lastnega preživetja že pred četrto stoletja. So izkušeni bojevniki in bojevnice. Ne, to niso le mladi razgrajaci, kot bi jih lahko prikazala vladajoča medijska beda. To je ta babica, ki me vabi na kosilo, delavec, ki mi ponuja mate, da srknem grenak zvarek, deklica iz sosednje kolibe, ki mi je prinesla pokazati kužka. To so ljudje od spodaj.

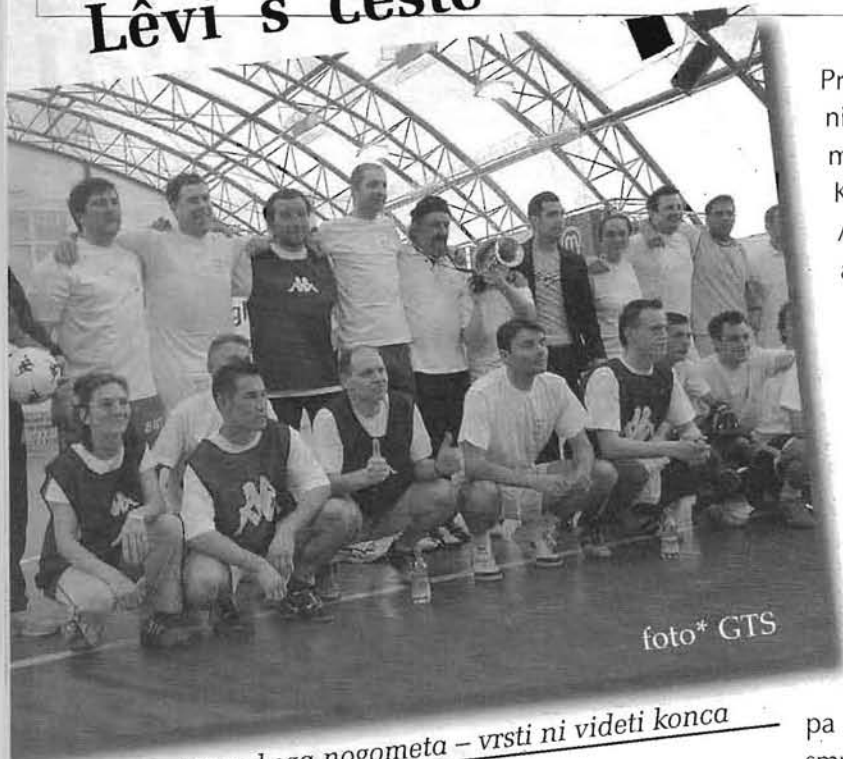
Podalpnje

Težko je ljudem v Sloveniji razlagati o uporni Argentini in nasploh o tem, da obstajajo drugačni svetovi. Tu ljudje verjamejo, da je višek demokracije stotinja istih fac, ki jih gledamo tam zgoraj že dve desetletji, verjamejo v brezmadežno spočetje, v lastno večvrednost, v to da je pridnost vrednota in ne znak pomanjkanja inteligence, verjamejo, da je Nato združenje mirovnikov, da so bogataši bolj delavni od ostalih, da svizci zavijajo čokolado... A vseeno, zdi se mi, da tam, nekje spodaj tudi tukaj tli uporna žerjavica dvoma, upanja in upornišтва.

Kvalifikacijski turnirji v nogometu za b

Lêvi s ceste

avtor* KRALJ 'O Tone Prvi

Smetana ljubljanskega nogometa – vrsti ni videti konca

Po sončni zmagi v oblačnem Cjelu, celjskih levov in levinj (6:0), smo prišli na športno rešeto tudi ljubljanski Kralji ulice, ki nam tudi (prazne!) pločevinke piva pogosto nadomestijo pravo okroglo usnje. Organizacija v prestolnici je bila prav tako na zavидljivi ravni, delavnice so se odvijale po načrtih prizadevnih mentorjev, igralci in igralk na igrišču prav tako nemirni kot Miran Ališič pred štartom dirke F1. Balon-dvorano v špornem centru Triglav za bežigrajskim stadionom so skoraj povsem zasedli dijaki in dijakinje, njihove tršice in nekaj kraljev, ki jim pripadam tudi sam. Ja, tudi meni je trema tresla hlače, vendar veliko manj kot v Celju. Pred tekmo mi je šef Triller Luka zaupal, da bo potek dogajanja komentiral priljubljeni vodja pogovornih oddaj na TV Paprika, Adel. Hvala bogu, se bom vsaj kaj naučil od mojstra, sem si mislil in spokojno pestoval mikrofon.

Pri organizatorju in tehničnem vodstvu iger se osebje ni spremenilo. Predstavnici Društva filantropov (šef, mast kurja, še zdaj ne vem... kaj je to!), predstavница Kraljev ulice, gospodična mična Maja Vižintin, g. Aleš Čeh-selektor, pomočnik g. Željko Milinovič, ambasador tega projekta g. Sašo Udovič, sodnik g. Igor Zupančič, direktor Zavoda 69 g. Luka Triller ter cel kup igralk in igralcev, že spet v modrih in zelenih markirkah.

Sodniški strel je, seveda uspešno, izvedel g. Dominkuš, generalni direktor Direktorata za socialne zadeve. Že na začetku je bilo jasno, da bo tokratna tekma v veliki meri odvisna od športne sreče. Zelenčki so takoj skočili na prvo žogo, strastno in vihravo, kot se za zmajčke šika, a efekta v mreži modrih ni bilo. Žoga se je spretno zaletavala v stativo ali prečko, mreže pa nikakor ni hotela povohati. Kot bi se ji v Celju na smrt zamerila. Rad priznam, da je za to imel veliko

zaslug vratar zmajčkov. Je skakal v skopo odmerjenem prostoru vrat, kot bi snedel vzmet iz dormeo jogija, ki ga lahko povozi tudi valjar, pa mu nič ni. Vendar...Kaj pomaga junaško srce, če imaš le par rok in nog. Še hobotnica bi ušla od tistih vrat, ko so se modrijani zbudili iz omedlevice pomladnega sonca. Za to pa so bili krivi oblaki, ki so spustili nekaj sramežljivih kapljic dežja. Sibirskega mraza vajeni lêvi ljubljanskih ulic so se odlično ujeli s padavinami zunaj dvorane. Začelo je padati:

1:0

2:0

3:0

...in s tem rezultatom je bila tekma zaključena. Tokrat v škodo zelenih.

Povsem druga pesem je zadonela v drugem srečanju, ko so kralji zaigrali proti znanim osebam. Med njimi so bili g. Omar Naber - prepevajoči Slovenec, g. Tomaž Klemenčič s POP TV, g. Rok Tamše - Delo, g. Matjaž Pikalo - pisatelj in publicist, g. Goran Obrez iz Ekipe, g. Vanja Vardjan s TV SLO, g. Rado Mulej - igralec in g. Sašo Udovič - selektor in znani nogometaš. 'Modrim' ni pomagala nobena modrost. Srečanje se je končalo 4:4. Zato so odločali kazenski streli. Pet komadov na ekipo. Seveda, zmagali so Znani. Ne toliko zaradi znanja o nogometu (česar jim prav gotovo ne odrekam!), kot zaradi boljše prehrane, ki so je deležni.

Nam, kraljem, je ostal prijeten okus, da se nismo dali kar povoziti lokomotivam z desetimi prestavami. Drugič bomo gotovo zmagali mi, saj nas je takoj po tekmi čakal odličen pasulj s klobasino. Tako velike v prosti prodaji še nisem videl, pa sem že dolgo na svetu. Sicer pa... Vsi navzoči so si bili edini, da smo zmagali - VSI! Se strinjam!

Eden naših favoritov

ezdomce ali kdo bo šel na Dansko?

avtor* KTM

SREČANJE S CELJSKIMI BREZDOMCI IN PRVA TEKMA ZA BREZDOMCE V CELJU

foto: Maja Vizinin

KTM in Justi v elementu

Tekma je bila enkratna, zelo zanimiva bi lahko rekel. Ekipo so lahko sestavljali moški in ženske. V Celje je na prireditev prišla tudi moja prijateljica Justi, ki pa je poskrbela, da je bil dan še bolj pester in zanimiv. Vzela je nekaj naših številčk časopisa in sva se odpeljala v center Celja. Moram priznati, da je bila pri prodaji odlična, saj so domačini pokazali kar veliko interesa pri kupovanju časopisa. Odpravila sva se nazaj, kjer so nam postregli z golažem, ki je bil zelo dober; spregovorili smo tudi z tamkajšnjimi brezdomci, se malce pošalili in se dobre volje odpravili domov.

Prisotni: naša glavna urednica Špela, Maja, Bojan in moja malenkost Mare.

V Celje smo prišli okoli 9:30, malce izgubljeni smo se odpravili

v dvorano, kjer se je dogajanje odvijalo. Lepo so nas sprejeli in nam ponudili prostor, kjer smo imeli predstavitev našega časopisa, Stripnika ipd.

Na prireditvi je bilo kar nekaj zanimivih obrazov in novinarjev. Na obisk so prišli tudi peti in osmi razred OŠ Celje, ki so z veseljem prisluhnili naš urednici Špeli pri predstavitvi Kraljev ulice. Maja se je potrudila pri fotografiranju.

Tekma je bila enkratna, zelo zanimiva bi lahko rekel. Ekipo

so lahko sestavljali moški in ženske. V Celje

je na prireditev prišla tudi moja

prijateljica Justi, ki pa je

poskrbela, da je

bil dan še bolj pester

in zanimiv. Vzela

je nekaj naših številčk

časopisa in sva se odpeljala

v center Celja. Moram priznati,

da je bila pri prodaji odlična, saj

so domačini pokazali kar veliko

interesa pri kupovanju časopisa.

Odpravila sva se nazaj, kjer so

nam postregli z golažem, ki je bil

zelo dober; spregovorili smo tudi z

tamkajšnjimi brezdomci, se malce

pošalili in se dobre volje

odpravili domov.

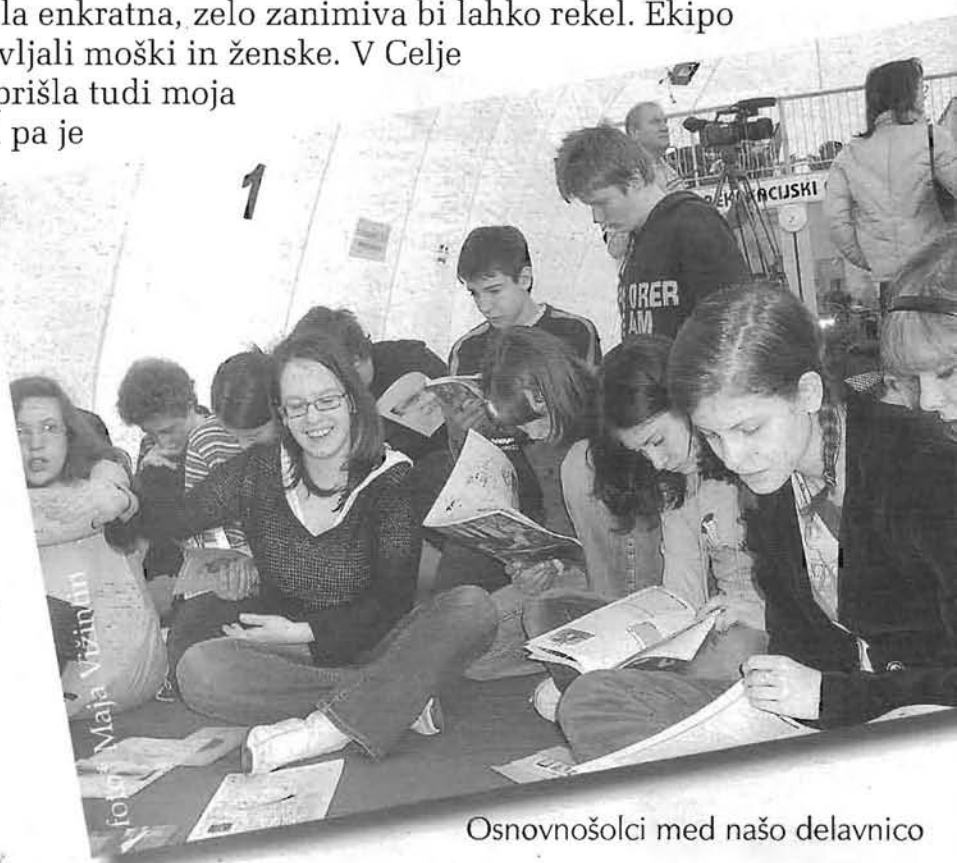

foto: Maja Vizinin

Osnovnošolci med našo delavnico

foto: Bojan Kuljanec

Celjske zbrane vrste

Vera gore gradi in podira

Življenje človeka, kateri dandanes misli, da je odcepljen od boga. Besedo bog uporabljam za pojmovanje več stvari naenkrat, ki v svoji majhnosti ali velikosti delujejo med seboj v skladnosti, harmoniji in v zavednosti obstoja samega sebe. Čas, prostor, obstoj materialnega in duhovnega v nekakšni vzajemni harmoniji zavedanja drugačnosti enega od drugega in teženje po svoji poti pravice do harmonije individualnosti z zavedanjem veliko drugačnosti: voda, železo, sporočanje na daljavo, izkoriščanje materialov za prenos slik, zvoka in materiala, teleportiranje. Energija je spomin. Televizijski ekran pa odrska deska, kjer se igra uprizarja. Čudež je vsaka stvar, katera je za opazujoč objekt ali bitje nerazumljiva ali neverjetna, zaradi tega, ker bi sami morali biti isti kot tisti, ki so čudež izvedli. Če hočeš izvedeti, v čem je trik moraš plačati ali pa se odreči svojemu cilju in ga preložiti na drugič, kar se vam ne splača. Ker če bi živeli po svoji poti naprej, bi tudi vi lahko za nekoga bili njegov čarovnik. Toda ne bodite preveliki egoisti in dajte nekaj temu človeku, če si želite, da bi tudi sami kdaj kaj dobili. Čeprav vse to razmišljanje spada za 100 let nazaj, je vseeno dobro, da imamo neke stvari razčiščene pri sebi. Ja, človek je individualno bitje in se sam odloča, kako bo usmerjal svoje življenje. Če vam povem po resnici, je kakšnih 60% ljudi nezadovoljnih s svojim življenjem. Predstavljajte si mladega človeka iz Indije in iz neke odmaknjene vasi od civilizacije, kateri ima vse, ko še živi na vasi. Lepo, zdravo ženo, kolibo, vrt, kakšno udomačeno žival. In misli, da živi bogato in cenjeno življenje. Cenjeno seveda od svojih sovaščanov. In enkrat pride k njemu človek iz mesta s svojim ruzakom in

s svojim kamkorderjem. Prvič se zgodi temu mlademu človeku, da ga nekdo ne ceni. Sovaščani pa, ki poznajo mesta, se ustrašijo za tega mladega človeka, ker vedo, da bo ta turist pritegnil nase njegovo radovednost s svojim kamkorderjem, ker se bojijo, da jih bo zapustil. Namreč oni, vaščani, so načrtno bili tiho o tem, da tam daleč na vzhodu živijo ljudje drugače in so nasploh drugačni od njih. Res se zgodi naslednje. Mlad srečen človek postane mlad nesrečen človek, ker od takrat naprej, ko se je srečal s turistom, med vsakim delom, ki ga opravlja, misli samo še na to, da bi odšel pogledat, kaj se tam nekje dogaja. Ni več srečen, odide neki dan, ko so njegovi sinovi že sposobni obdelovati zemljo in pasti živino. Magija mesta je zanj premočna in ga posrka vase. In s tem, ko se ne zaveda kakšno magijo ima on in ker se ni navajen poniževati, sprejme prijazno povabilo od mestnih revežev, da gredo skupaj kaditi joint, kar je tam pri njih zelo popularno. Prepozno spozna s kakšnimi ljudmi se družijo in zaradi tega ga nekoč pretepejo, ko jim pove svoje misli in postane slep na obe očesi. Sedaj ni več za nobeno rabo in prosjači ljudi za denar, kateri mu ne verjamejo, da je slep in če že kaj dobi, mu to vzame njihova policija, ker je tam pri njih prosjačenje prepovedano. Zbere še toliko moči, da se en dan odloči, da se vrne v svoj rodni kraj, kjer je živel v raju in bil cenjen in spoštovan od svojih sovaščanov. Pametno, toda prepozno, ampak vseeno v nekaj letih najde svoj dom. Sinovi ga ne

ilustracija* Tjaša Žurga

prepoznajo, žena pa je medtem umrla. Kaj bi vi naredili v njegovem primeru, če božji zakon prepoveduje samomor? No, jaz vam povem, kaj je naredil on. Naučil se je gledati s čutili, ki so mu še ostala in ker je vztrajen in zaupa vase in v boga, si na novo ustvari svoje življenje. Najde ženo, katera je v vasi najgrša, toda najpridnejša in sprva živita v njeni hišici, potem pa on z njeno pomočjo in pomočjo vaščanov naredi najlepšo hišico v vsej vasi. Kajti vaščani nikoli niso pozabili na njega, kakšen priden fant je bil on včasih in kako jim je pomagal, ko je še

mogel. Imela sta še tri sinove in dve hčeri. Prejšnji sinovi pa so mu odmerili, ker jih je takrat zapustil in so vsi skupaj poslušali zvečer ob ognju in riževi kaši kakšno njegovo zgodbo o revnih ljudeh v mestu. Znova je odkril boga in mesto na zemlji kamor spada. In dokler je bil živ, je pripovedoval mladim ljudem zgodbe iz mesta in nihče ni zapustil svoje žene. No, sedaj pa šalo na stran, kajti resnica obstaja. In resnično je bilo tudi to, da se je začela vojna in od vseh v vasi je preživela samo ena bela krava, saj v Indiji so krave svete živali.

IZVEN KONTEKSTA

»Morda danes ni cilj odkriti, kaj smo, temveč zavriniti to, kar smo. Zamisliti in zgraditi si moramo tisto, kar bi lahko bili, da bi se znebili te politične »dvojne vpetosti« (double bind); to je hkratne individualizacije in totalizacije modernih oblastnih struktur (...), da se osvobodimo tako od države kot od tipa individualizacije, ki je z njo povezan.«

Michel Foucault (1991).

Vednost - oblast - subjekt, Ljubljana. Krt, 1991, str. 110.

avtor* Šrok Goran - Gogi

MARIBOR NAJ ŽIVI

Gogijeva kolumna, 3. del

Da me delno spoznate, vam bom opisal delček svojih doživetij. 18-to leto teče, kar sem na ulici! ULICO POZNAM! Lahko bi rekel, da bom postal polnoleten – seveda če mi uspe! Ne vem, če se vam bo ta zgodba zdela znanstveno fantastična, a je resnična. Na ulico sem padel leta 1988. Bilo je prvič. BUM! Ne veš, kako je bilo to sploh mogoče! Se pač zgodi. V glavi ti takrat roji samo ena misel: *preživi, umiri se, ne delaj bedarij. Ni vse tako črno, kot zgleda.* Hm, eno so misli, drugo so dejanja! Začenjajo delat živci. Začenja se boj za preživetje. Treba se je znajti! Najprej poiščeš sebi podobne! Jaz takrat za nič na svetu nebi šel fehtat. Ne! Začel sem krast. Kradel sem alkohol po trgovinah. Da pojasnim tele besede tistim, kateri bi me za te kraje obsodili. Kradel sem zato, ker je vsak v klošarski družini moral nekaj dodat. Jaz nisem fehtal, zato sem kradel. Torej pri naši mariborski »eliti« je bilo leta 1988 zelo jebeno. Klošarjenje je bilo v socializmu prepovedano. Ni bilo Karitas, ni bilo Rdečega križa. Ni bilo nič, pa še zapirali so nas vsake toliko. Naš dragi g. župan

to zelo dobro ve. No, ko smo že pri g. Kanglerju, naj napišem še to. Takoj ko je bil »ustoličen«, je dejal: *boril se bom proti vsem brezdomcem, narkomanom itd.* Dobro, da ni rekel, da bo dal podret vse materinske domove in varne hiše. Torej sklepam, da je hotel reči, da se bo rešil smeti. Za mene je bedak, mi smo pa smeti. Sedaj se v svoji tumpasti glavi sprašujem: poznam Kanglo, vedno je bil poštenjak. Kako je mogoče, da je postal morilec? Ni mi jasno! Ali se človek lahko spremeni v robota? Ako je to res, potem tako ali tako ni rešitve niti za Darfur, niti za nas! Zakaj nas zanima barva kože?! Zakaj? Smo vsi ljudje? Smo! Samo ena razlika je – je mogoče g. Drnovšek predsednik vlade Darfurja? Če je, kaj za vraga dela tu? Strinjam se z vsemi vrstami pomoči! A nekaj ne razumem! Zakaj ne bi prvo porihnili revščine na domačih tleh? Smo država, ali smo

blesavci? Za konec bi napisal še nekaj. Grize me, ko pravijo, da klošarji ne delamo. E, boga mi, to ne drži! Vsi se borimo za vsaki cent. Vsi! Zato preživimo. Delamo. Smo sicer na najnižji stopnici te lestvice uspešnosti, smo in tudi bomo. Pijemo, ja. Ampak, kakšna je razlika med pijancem, kateri se vsak večer vrača »cik-cak« iz gostilne in med mano? Jaz je ne vidim. Pijanec je pijanec, tako kot je alkohol alkohol! In jaz pač ne morem iz svoje kože. Pozdravljam vse svoje kamerade, ki životarijo po ranih zapuščenih hišah. Vse njih, kateri ne vedo, če jutri sploh bo. Ohladite mirne živce! Cenite se! Imejte se radi! Držite se! Skupaj! Pomagajte drug drugemu! Rad vas imam!

foto* Borut Černe

UPRAVLJALCI SVETA

2. del

Spoštovane bralke, dragi bralci, pred vami je drugi del znanstvenofantastične nadaljevanke. Naj vam osvežim spomin: za mizo v zastekljeni sobi sestankuje sedem precej radikalnih strokovnjakov z različnih področij. Gre za tretje poudarjeno zborovanje za vzpostavitev novega svetovnega reda. Socialekonomist Rimando je prišel na dan s predlogom o mikrokreditiranju socialno ogroženih posameznikov ...

»In ti misliš, da bo katerakoli banka odobrila posojila revežem brez poroštva. Interesi večjih političnih in ekonomskih sil so jasni. Prav gotovo se bodo le vljudno nasmihali tvoji utopiji,« je bila skeptična Katrinka, vrhovna varuhinja človekovih pravic. »Saj glede tega, v katero smer se vrti svet, ni dileme. Profit nad vsakomer in vsem. Naj ti ponudim malo širši vpogled v sodobne razmere: leta 1998 recimo, je premoženje 358 najbogatejših ljudi vredno več kot celotni letni dohodek 45 odstotkov svetovne populacije (več kot 2,5 milijarde)¹. Prepad med bogatimi in revnimi narašča med državami in tudi znotraj držav. Več in več ljudi je na cesti, medtem ko direktorčki niti ne vejo več, kam bi še vlagali, h kateremu psihiatru bi poslali svojega mačka ali pa mogoče premišljujejo o tretji liposukciji svojih zavaljenih riti. In veš kaj je najhujši problem? Po svetu je dovolj hrane za vsakogar, a je porazdeljena glede na kapital, ne

glede na potrebe, zato je 570 milijonov ljudi podhranjenih. Vsak peti človek živi z manj kot enim dolarjem na dan, prav tako gre vsak peti človek (800 milijonov ljudi) v posteljo (če jo ima) lačen.²«

»No saj, tale tvoja suhoparna statistika govori meni v prid. Ljudem je treba dati priložnost, da ustvarijo kaj zase. Po moje je to dovolj, da se stvari obrnejo. Kako bomo vedeli, če ne poizkusimo,« se ni dal socialekonomist. »Sploh pa nam ni treba računati na obstoječe banke in njihov sistem kreditiranja. Lahko ustanovimo svojo.«

»Poslušaj,« se je obregnil socialni antropolog, »tvoje ideje so resda fenomenalne, edini problem je, da temeljijo na obstoječem redu visoko razvitih industrijskih držav. Kaj pa, če bi se po vzore raje obrnili na »tradicionalne« skupnosti?«

»Ja, kaj nas pa oni lahko naučijo?!« se ni strinjal socialekonomist. »V vseh pogledih smo bolj razviti. Tehnološko, gospodarsko, kulturno. Naš sistem je boljši, samo včasih se zaradi človeškega faktorja zalomi.«

Ajpes se je popraskal po glavi in zavil za očmi: »Ja, ja, kakšna frdamana ozkoglednost. A si prepričan, da smo v vseh pogledih bolj razviti? Prav gotovo pa nam tale tehnološka in gospodarska razvitost pri zadovoljstvu v življenju ne pomagata kaj dosti. Če bi bila merila, ki jih uporabljajo ekonomisti za ugotavljanje relativne blaginje prebivalstev, res prikladna, potem bi morala biti raven sreče in zadovoljstva v visoko razvitih industrijskih družbah veliko višja kot v »zaostalih civilizacijah«, kot bi jih najbrž imenoval ti. Izkušnje antropologov pa nikakor ne potrjujejo tovrstnih sklepov. Občutek zadovoljstva, varnosti, povezanosti, ki ga vzpostavljajo trdne skupnosti, slovesno obredno razpoloženje, razni rituali in tako naprej, očitno zlahka nadomestijo vse pomanjkanje tehnoloških pripomočkov in vso masovno producirano zabavo zahodnih družb.« Politični antropolog je končno zajel sapo in pogledal okoli, da bi videl kakšen učinek je imel njegov monolog. »Hm, mmm... Treba je pač...« Okoljevarstvenik Oro je zaslutil, da je napočil pravi trenutek, da izrazi svoje mnenje, vendar mu spet ni bilo usojeno. »Torej, če povzamemo,« je besedo prevzela voditeljica

Okanti, »Rimando predlaga, da gradimo na obstoječem redu, poskušamo uravnoteževati razmerja moči, dajati moč tistim, ki je nimajo. Se pravi, v večji meri delovati na ljudeh, jim ponuditi neko možnost. Ajpes, ti pa se zavzemaš za prehod iz starega v novi sistem, za katerega bi iskali vzore v drugače razvitih družbah. Tvoj pogled v večji meri temelji na spreminjanju sistema, ki bi ponujal ljudem drugačne možnosti kot trenutno materialno zadovoljstvo in tehnološki razvoj. Ali se nam ponuja še kakšna vmesna možnost?« je bolj retorično kot zares vprašala Okanti. Pa je vseeno takoj dobila konkreten odgovor. »Jaz vam povem eno vmesno,« ni več zdržal okoljevarstvenik Oro, odločen, da se to pot ne pusti prekiniti. »Jaz se ne strinjam, sploh se ne strinjam... z ničemer. Ljudje, sistemi, bla, bla... Zakaj bi se sploh ukvarjali z ljudmi, ki bodo še naprej uničevali vse okoli sebe. Ljudi je treba eliminirati,

drugače Zemlja nima možnosti. Nix. Vse do zadnjega.«

»Če bi bil jaz na vašem mestu, gospod Oro, bi najprej eliminiral sebe,« ni bil več pripravljen poslušati Rimando.

Nadaljevanje sledi.

OPOMBE

¹ John Holloway, Spreminjamo svet brez boja za oblast. Študentska založba, Ljubljana 2004, str. 9.
² UN Human Development Report, UNHDR, leto 2003.

ilustracija * Tjaša Žurga

foto* GTS

Izbrali smo si novega župana in sami bi lahko vedeli, da bo mesto postalo veliko podjetje. Prednost bodo imeli mega projekti, mali ljudje pa bomo še naprej pobirali samo drobtinice.

Pa ne bi bilo potrebno tako veliko, da bi ljudem na dnu omogočili vsaj kolikor toliko dostojno življenje. Vzemimo primer: parkirišče pri Zvezda parku (Kongresni trg) med delavnikom stane 1 EUR na uro, se pravi od plačila parkirnine za polovico dneva MOL dobi 12EUR na eno

avtor* Gruden Tomislav, GTS

parkirno mesto. Parkirnih mest je 115, se pravi na dan to znese 1380 EUR. 27.600 EUR na mesec (6.614.064 sit) za kar bi lahko vsaj 66 brezdomcev brez socialne podpore dostojno preživel skozi mesec.

Vendar bodo županovi mega projekti najbrž imeli prednost v smislu: bolje je zadovoljiti političnega zaveznika kot pa brezdomcu omogočiti človeka vredno preživetje. Vprašanje se postavlja: na kakšen način se bo novi župan lotil problema brezdomstva? Bo iskal politične zaveznike, ki bodo večino sredstev obdržali zase ali pa se bo problema dejansko lotil? To bomo kmalu imeli priložnost spoznati na primeru Aids fundacije Robert. Vodja projekta, ki so ga sedaj ukinili, se bo po vsej verjetnosti posula s pepelom in razglašala kako mesto in država nimata posluha za projekte povezane z zmanjševanjem škode in preprečevanja problemov povezanih z odvisnostjo, alkoholizmom, brezdomstvom. Ta in podobne organizacije delujejo tako, da si nekateri izplačujejo mastne honorarje, zato, da drugi lahko delajo zastoj kot prostovoljci. Tisti, ki se jim gre samo za materialno korist, hitro izgubijo stik z uporabniki in pozabijo kakšno je bilo pravzaprav njihovo poslanstvo na

začetku. Ali bo župan ostal na starih in »utečenih« tirnicah porabe občinskega denarja in si ne nakopal sovražnikov ali pa bo postal župan v pravem pomenu besede in poskusil res kaj spremeniti, čeprav je lahko to za njegovo politično kariero bolj riskantno?

tgruden@gmail.com
sims: 040/554-825

foto* GTS

Teško se je zbuditi v stopnišču, kjer preži nate zoprna upokojenka. Lepo se je zbuditi v kleti, kjer ti nekdo prinese topel kakav.

Kakor se razlikuje človek od človeka, se razlikuje hiša od hiše. V Savskem naselju sem dve leti spal pod stopnicami. Nikoli nisem nič nasmetil, niti cigarete nisem pokadil. Zjutraj sem vedno zložil deke pa tudi stopnišče sem rad pometel. Enkrat sem opazil, da se gospa iz drugega nadstropja boji v klet, ko spim, a kmalu je ugotovila, da ji nič nočem in da nisem prišel krast. Kmalu sem ji začel sam od sebe nositi krompir iz kleti,

čez čas pa mi je že zaupala denar, da sem ji hodil v trgovino. Postala sva prijatelja in ko je bil zunaj mraz, me je znala pocrkliati s toplim kakavom, ki ga je kupila samo zame. Kmalu se je njeno življenje izteklo in moral sem se seliti v drugo stopnišče. Tam pa so se začele težave. Prav tako gospa lepih let, vendar hudobna, mi je nagajala iz dneva v dan. Razmetavala mi je odeje, razstresala pepel in nekajkrat celo polivala scalnico po mojih vrečkah. Do sosedov je bila prijazna in kdo bo potem verjel klošarju. Še vedno spim po blokih in se spominjam mojih dveh sosed. Prvo vidim v nebesih, drugo pa v peklu.

MOJA MALA JASMINA

KO SEM TE POD SRCEM NOSILA
SEM MOLILA, DA DEKLICA BI BILA,
DA RABE UČKE IN RDEČA LIČKA
BI IMELA.

IN KO SEM TE NA PRSI PRIVILA
SEM OPAZILA, DA PRAV TAKŠNA SI
KOT SEM SI ŽELELA.

MOJA MALA JASMINA

TA MOJA PUNČKA JE PRASLA V LEPO
DEKLE (RAVNOKAR JE PRAZNOVALA 17 LET.
EDINO KAR ME TOLŽI JE TO DA JI NISEM
UNIČILA OTROŠTVA, KER S TEMI MOJIMI
KOZLARJAMI SEM ZAČELA NA STARA
LETA (36 LET). BILA SEM ZELO TEŽEK
ALKOHOLIK IN KAKRŠNA KOLI SEM BILA
ME JE VEDNO STISNILA K SEBI IN EDINA
KI JE VERJELA VAME. KO PA MI JE
NAJTEŽJE POGLEDAM NA TISTO STRAN
DNEVNIKA, KJER MI JE NAPISALA:

avtorica* Vesna

Nihče te nima
RAJŠI KOT JAZ.
VERJANEM VATE.
PONOSNA SEM NATE.
DRŽI SE MAMI. RADE IMAM
IN VEDNO MISLIM
NATE. Tvoja mala
Jasmina

← najina
srčka bosta
vedno bila kot
eno.

Ker midve
sve eno.

PREDAVANJA

Kaj: Umetnostnozgodovinska predavanja (dr. Dino Milinović: cesarski Rim v 4. stol. našega štetja)
Kje: Cankarjev dom, Ljubljana
Kdaj: ponedeljek, 2. 4., ob 18h, M1

Kaj: Boj ali sožitje z mikroorganizmi?
Kje: Prirodoslovni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana
Kdaj: četrtek, 5. 4. ob 19h

Kaj: Moč in delovanje zunanjih zemeljskih sil.
Kje: Prirodoslovni muzej Slovenije, Prešernova 20, Ljubljana
Kdaj: četrtek, 19. 4. ob 19h

Kaj: Festival prostovoljstva mladih (osrednji dogodek: predstavitev prostovoljskih organizacij + večerni koncert z Galom in galeristi, Kocko, Nikolovskim, Anavrin)

Kje: Prešernov trg, Ljubljana
Kdaj: četrtek, 19. 4.

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
 kraljiulice@gmail.com

GLASBA

Kaj: Muzika na Starem trgu: Bogunov
Kje: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
Kdaj: torek, 10. 4. ob 20h

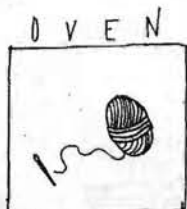
OSTALO

Kaj: Energijsko sproščanje za študente in dijake
Kje: Rimska 24, Ljubljana
Kdaj: vsak torek ob 20.15h

Kaj: 4. večer gejevske in lezbične literature
Kje: Škuc, Stari trg 21, Ljubljana
Kdaj: ponedeljek, 2. 4., ob 19h

ULIČNI HOROSKOP

napisala* Gregor in Tanja

Ne bodite trmasti, saj je priložnost, ki se vam ponuja, življenjskega pomena. Ljubezen: partner vas ima zelo rad, tako kot trn v peti. Pazite, da vam ne bo ušel z nekom drugim. Kmalu bo obogatel in morali ga boste zadržati, saj tudi vi ljubite bogastvo bolj kot njega.

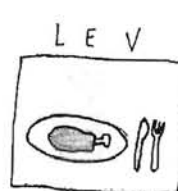
Od žalosti se ga boste napili in naslednji dan trpeli grozne glavobole. Prepričani boste, da imate doma kovaško delavnico, za katero še sploh ne veste. Žal lota niste igrali, da bi bilo kaj bolje.

Vaša bivša ljubica Kriza, ki bo prišla iz Pariza, vas bo tako vrgla s tira, da vas bo še nekaj časa bolela glava. Ohranite mirno kri. Ljubezen bo šla tudi skozi želodec in obstaja možnost občasne, hude slabosti. Bruhali boste trikrat!

V izbrani družbi se boste imeli zelo lepo, vendar boste morali paziti na izrečene besede, kajti nasprotnemu spolu ne bo všeč nespodobno govorjenje, katerega mojster znate biti. Denar: prej boste zadeli z glavo ob zid kot pa dobitok na lotu. Zdravje: dokler ga boste pili, boste zdravi in čili.

Ali ste morda nekoliko narcisoidni? Ne bodite takšni, kajti po vodi bo šlo vse tisto, kar ste si zaželeli. Denar: nikar si ne mislite, da je do denarja lahka pot. Toda, če boste uporabili pamet, boste v prihodnosti še obogateli, a si s tem zadali nesrečnejše življenje. Ljubezen: ostala bo skrhana!

Do svojega bližnjega boste zelo-prijazni in ljubeznivi, toda veste, da je to le del vaše načrtovane prevare. Vendar pazite, da vas ne bo prevaral on. Denar: obet se vam sreča. Toda sreča je mnogokrat tudi opoteča, zato jo ujemite pravočasno. Ljubezen je kot bolezen, ki ima mnogo lažnih zdravil, ki človeka nikoli ne pozdravijo. I tudi vas ne bod

*Padajo stene čakanja,
ko se nebo vidi
in ni meja v krogli,
konec k začetku,
padajo trenutki.*

*En hip
v tej svobodi
brez zidov,
ko je spoznanje vhod
iz kroženja potovanja
do cilja
edinega smisla,
ena luč.*

Jon Aramis

foto* Nenad Maras

Kralji ulice prehitevajo sami sebe, prav tako tudi naša glavna urednica, ki je nekaj dni pred rokom rodila zdravega dečka. Ta je, kot vidite, pravi pozer. Mami čestitamo in pozdravljamo novega prebivalca vesoljske ladje Zemlja.

ilustracije* Damjan Majkić

TEHTNICA

V življenju ste tako »težki«, da vas nobena vaga ne potegne. Poboljšajte se. Vse je odvisno od vas. Ljubezen: če boste do partnerja dobri, bo tudi on poskrbel za dober in učinkovit seks na eks. Denar: pozabite na iluzije, pojdite na delo.

ŠKORPIJON

Ali imate preveč skrbi sami s seboj? Le zakaj? Bodite sproščeni in videli boste, da bo sreča kar trkala na vrata. Seksali boste tako strastno in nenasitno, da bo vaš partner mislil, da ste kot Mestna Občina Ljubljana. Nikoli nimate dovolj! (MOL denarja, vi pa seksta ne). Denar: že do zdaj ga niste imeli dovolj in verjemite, da v bodoče ne bo nič boljše!

STRELEC

V svojem življenju imate veliko načrtov, toda vsi so na krhkih temeljih. Ljubezen: imate srečo, nekdo vas neizmerno ljubi. Toda ne zmenite se za to. Takoj, ko vas bo začela boleti glava, bo že prepozno. Denar: ostajali boste revež. Bodite še naprej skromni in prišli boste v nebeško kraljestvo. V nebesih je lepa služba, v peklu pa imenitna družba.

KOZOROG

Takšni ste kot vreme, po eni strani muhasti, po drugi strani pa zelo dober človek. Pasala vam bi oseba, rojena v znamenju RAKA ali LEVA. Denar: ob igranju rulete boste sigurno zadeli jackpot. A kaj, ko boste v naslednjih petih minutah zaigrali ves priigran denar. Ljubezen: plačana je zelo kratka.

VODNAR

Nekoliko ste nestrpni, ker čakate na denar, vendar bodite potrpežljivi, saj je potrpljenje le božja mast. Tisti ki se maže z njo, je revež. Bodite dober do drugih ljudi, saj je dobrota le sirota. Bodite pošten lopov, ne kradite preveč, pustite še za druge.

RIBI

Ne smete pozabiti nase, saj je Bog najprej sebi brado ustvaril, potem šele drugim. Ko boste igrali loterijo, se morate zavedati, da je to posebni davek za norce. Vi pa ste sigurno pametni in boste še tisti denar, ki je majhen, raje zapili. Ljubezen: kakšna Micka vas bo še našla, da boste preživeli z njo lepe trenutke, ko boste imeli denar.

Stranka, ki je na lesenem mostu kupila časopis številka 11 v torek 20.2.2007 od prodajalca Tima pozor! Tim sprašuje ali se ga je ustrašila in pobegnila brez drobiža, ali je to bila napitnina? Če se kdo v dogodku prepozna, naj odgovor sporoči Timu ali v uredništvo.

OGLASNA DESKA

IŠČEM SOBO

Trenutno sem na cesti, spim na betonu. Stara sem 42 let. Včasih sem normalno živela kot gospodinja z otrokoma, stanovanjem in vrtom. Doslej sem delala kot kuharica, negovalka na domu in cvetličarka. Iščemo sobo. Socialna podpora mi je edini vir dohodkov, toliko lahko ponudim za stroške bivanja, za hrano in ostalo bom poskrbela sama (s prodajo Kraljev ulice zaslužim za sproti). V zamenjavo za sobo lahko tudi čistim, kuham ali skrbim za domače živali, ki jih imam zelo rada. Odgovore na ta oglas posredujte uredništvu Kraljev ulice na telefon 059 022 503. Hvala.

STIGMA V ŽUPANČIČEVI JAMI

Najprej bi se rad zahvalil timu za vso potrebno pomoč, ob enem pa vas bi pohvalil za vaše delo, ki ga opravljate profesionalno. Upam in si želim, da bi znali ljudje in uporabniki to pri vas ceniti in spoštovati, kratka, želim vam še veliko uspehov in napredovanj.

ŠOU (Študentska organizacija v Ljubljani) in Kralji ulice vabimo na **PIKNIK ZA LAČNA USTA** v četrtek 5.4.2007 ob 14h v Trnovski pristan. Prireditev bo potekala v okviru Meseca sociale in zdravstva. Dobrodošli, da skupaj pozdravimo pomlad! V primeru dežja piknik odpade oziroma bo prestavljen (bodite pozorni na dodatna obvestila).

Skratka, več takih projektov: preprečitev bolezni, večja varnost pri spolno prenosljivih boleznih, napredek pri odvisnikih, osveščenost in pa manj kaznivih dejanj. Ker pa se je povečalo število uporabnikov, kakor sem opazil, bi bilo kar potrebno odpreti še kakšen tak projekt, kot je v Župančičevi jami. Saj je tam zelo profesionalen tim. Tudi sam sem neke vrste uporabnik. S poštovanjem KTM

Spoštovani bralci!
Če imate morda mobije in adapterje, ki so dotrajani in neuporabni, jih lahko prinesete v naše uredništvo - pod šifro: za KTM. Lahko pa me tudi pokličete na 051 837 981. Hvala!

Življenjske razmere pri Štefki na Vodnikovi 13 ste lahko spoznali že v prejšnjih številkah. Štefka in Marjan, ki živi pri njej, se pripravljata na življenje z elektriko, čeprav priključitev še vedno ni bila izvedena. Televizijo sta preko oglasa že dobila, zdaj želita še sesalec in pralni stroj. Če se najde kdo, ki bi lahko eno ali drugo podaril, naj se oglasi uredništvu.

KAM ZDAJ IN KAKO NAPREJ?

Sj pristal na cesti čez noč, si morda moral zapustiti partnerko, morda celo sina ali hčer, po vsem skupaj pa še službo? Zelo ti je težko v tvojih čustvih, še veliko težje pa v duši, znašel si se v pravi katastrofi, če imaš občutek, da bi spustil kakšno solzo, se zjokaj, bolje ti bo. Ko se boš počutil malce bolje, pomisli če imaš vsaj kakšen evro za kavo. Pojdi v čim bolj miren lokal in si jo naroči, če kadiš, si prižgi cigareto. Denarja ne zapravljaj, ker ti bo prišel z naslednjih dneh zelo prav. Denarja bi se lahko najbolj informiral za nekako normalno življenje na cesti. Za začetek imaš na voljo mobilnik in seveda direktno številko 051 837 981 - NON STOP dosegljiva, na kateri dobiš skoraj večino informacij. Če slučajno nimaš mobilnika, si ga probaj sposoditi. Ne razmišljaj o alkoholu ali kakšni drugi substanci, ker te zelo hitro zasvojijo, ker si momentalno zelo ranljiv in dovzeten za marsikaj od škodljivih snovi. dovolj si tega za svoje dobro KTM

ŠE VEDNO NA VOLJO ZA 2€ PRI VAŠEM ULIČNEM PRODAJALCU.

STREET

KRALJI
ULICE
www.2EUR.777.SI

S-TRIP-NIK

VPRAŠANJE

Babica, lep pozdrav!
 Stara sem 27 let, tehtnica, kozorog v podznaku ter luno v biku. Rojena sem 8. 10. 1979. Diplomirala sem na Filozofski fakulteti v Ljubljani, smer filozofija, sedaj pa že eno leto plavam v socialnih vodah. Zanima me, kam me bo življenje, kar se tiče dela, odpeljalo, v kolikem času lahko pričakujem redno zaposlitev. Moram priznati, da mi je pri Kraljih vsak dan bolj všeč, da ljudje, s katerimi delam, prihajajo vedno bolj v moj svet in, da bi razne situacije, ki jih preko tega doživljam, jutri močno pogrešala. Če bi seveda jutrišnji dan bil tisti, ko bi vse to izgubila. Rada delam tukaj!
 Drugo vprašanje: kdaj si bom lahko urejala svoje stanovanje, svoj brlog?
 Tretje vprašanje: ali bom imela kdaj psa?

Četrto vprašanje: že skoraj tri leta dajem svoje srce osebi, ki mi daje svojega nazaj. Lepo nama je, skoraj dve leti že tudi živiva skupaj. Ne vem zakaj, ampak zadnje čase se mi v misli prikrade misel oz. vprašanje, ki ga drugače zelo preziram in se kar malo posmehujem ljudem, ki ga izrečejo naglas...pa bom tudi jaz sedaj to naredila: Je to to? Bo najina prihodnost še vedno najina ali poti vendarle ne bodo več vozile vzporedno?
 Buda

ODGOVOR

Draga Buda,
 Vedno bolj me presenjajo vprašanja glede nezaposlenosti. Sprašujem se, kako se počutijo ljudje na oblasti, ki naj bi skrbeli za dobrobit ljudi, ki radi delajo in se močno trudijo, a posla nikjer. Se kdo od njih zamisli, kako bi se počutil, če bi bil na njihovem mestu? Ta problem se ponavlja dan za dnem, ni nobenega izboljšanja, nasprotno, vedno huje je. Upam, da ta medij pride kdaj do njih in se bo našel nekdo, ki bo nekaj ukrenil proti vedno težjim razmeram.
 Buda, pri tebi vidim, da boš, sicer ne jutri, vendar v roku štirih do petih mesecev našla redno zaposlitev.
 Z osebo, s katero živiš, se zelo razumeta, prav zaradi spoštovanja, ki ga nudita drug drugemu in je plod ljubezni. Pripeljalo vaju bo v zakon, kar si ti močno želiš. Svoj »brlog« si bosta ustvarila skupaj.
 Misli, ki si jo s težavo izrekla in ki se ji jaz ne posmehujem, se je treba izogibati, saj je to strup za skupno življenje in dostikrat tudi povod za razvezo. Ta misel je v tebe prišla popolnoma brez vzroka, bolj je posledica vedno večje nesigurnosti, ker nisi zaposlena in s tem prihajajo tudi razne negativne misli, katerih se čim prej otresi. Tvoja bodočnost je povezana s tvojo drago osebo, s katero imata oba zelo pozitiven značaj.
 Ko si boš ustvarila svoj dom, si boš nabavila tudi psička in skrbela zanj, saj si zelo dobro dekle, sposobno dajati ljubezni nebogljenim.
 Veliko sreče oziroma ljubezni vama želi

Babica Zora

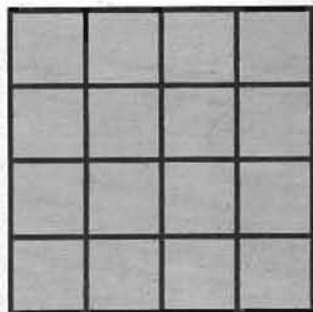

foto* Borut Černe

Babi Zora vam svetuje na podlagi lastnih življenjskih izkušenj ter znanja, ki si ga je pridobila v letih ukvarjanja z astrologijo in psihologijo. Vprašate jo lahko karkoli. Pomagala vam bo priti do odgovora, ko ste na življenjskih razpotjih, v težjih situacijah, če vas zanima prihodnost. Za lažje odgovarjanje potrebujem vaše osnovne podatke: ime, priimek (na vašo željo ga ne objavimo), datum in leto rojstva, status (poročen - neporočen, samski/a - v razmerju), izobrazba, zaposlitev (zaposlen, vrsta poklica - nezaposlen), kakšna so bila vaša osebna razmerja. Poleg osnovnih so dobrodošli tudi ostali podatki. Babi Zora čaka na vaša vprašanja, ki jih lahko pošljete na kraljiulice@gmail.com ali po pošti na Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, s pripisom Za svetovalni kotiček babi Zore. Vprašanja lahko postavljate tudi anonimno.

Anagramni magični lik

Gregor B. Hann

Vodoravno in navpično:

1. vulkanski izmeček
2. reka v Angliji
3. naravna pijača
4. kronika v ednini

Prošnja

Jaz nisem raca, jaz sem zajec. Velik sem 185 cm in vagam 75 kg. Obenem pa sem sive barve. Vidi se me od zelo daleč. Prosim pa lovce, naj me ne odstrelijo.

KTM

Kača gre v kino

Pride kača v kino, kupi vstopnico ter se usede na stol in gleda film. Kar naenkrat se zadere: »Ne me šlatat za ritko!« Tedaj se oglasi kačji rep: »Saj sem tvoj zadnji konec.«

Lep pozdrav in obilo smeha Gregor

Povečtedenskem prepiru vzvezi z znanstveno tezo se dva izobraženca židovskega porekla zatečeta k rabinu, saj je ta moder človek in na predlog enega od njiju sta složno odšla do njega, da razsodi kdo od njiju ima prav. Rabin, moder človek pokliče enega od njiju v svoje prostore, drugega pusti, da opravi najprej z njim.

Prvi izobraženec razloži svojo tezo. "Imaš kaj dodati?" ga vpraša rabin. "Ne, to je v bistvu vse," pove prvi. "Tvoja teza je pravilna," ugotovi rabin. Prvi izobraženec odide ves nasmejan, nakar vstopi drugi. Rabin mu prisluhne, ko ta dokoča rabin vpraša tudi njega: "Je to vse?" "Da," zaključi drugi. Rabin premisli in odloči: "Tvoja teza je pravilna." Tudi drugi odide ves nasmejan in zadovoljen z odgovorom.

Takrat izza zavese stopi žena rabina in protestira: "Kako za vraga pa si odločil, mož, saj si vendar rabin. Pri popolnoma nasprotnih tezah si obema izobražencema dal prav. To pa ni v redu."

Rabin premišljuje in po daljšem premisleku ugotovi: "Žena, tudi tvoja teza je pravilna."

		1		4			3	7
4	3				2	5		8
	9				7	6		
5	7							
		9				2		
							6	4
		4	7				2	
7		3	4				9	6
2	1			5		4		

Navodilo za SUDOKU je preprosto: v vsak stolpec, v vsako vrstico in v vsak 3x3 kvadrat vpišite številke od 1 do 9, v vsakem stolpcu, vrstici ali 3x3 kvadratu pa se vsaka številka lahko pojavi le enkrat.

Janko

NA GORI NEBA

TEXT & RISBA

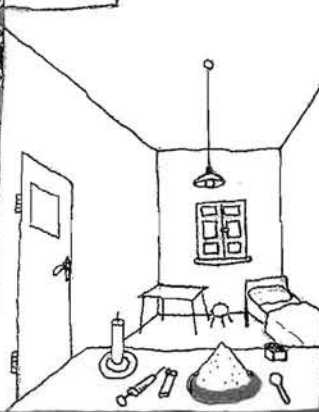
NIK*

KAJ TI
HEROIN
VZAME
IN DA?!

DA PRODAŠ, AVTO,
HIŠO IN PSA!

NAJAMEŠ SI, MAJHNO
SOBO IN NABAVIŠ SI,
ROBO

ODMAKNJEN SI, OD
SVETA, KERTI ROBA
DOBRE FLEŠE DA!

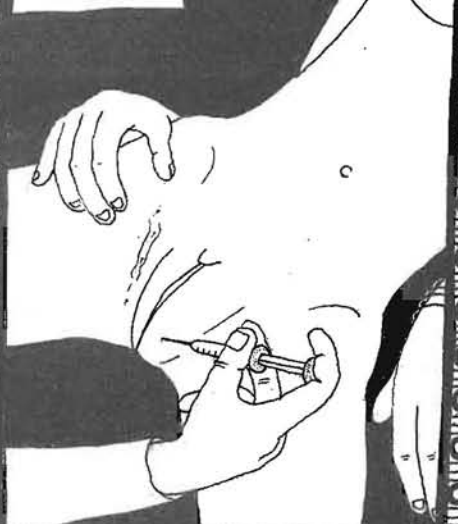
PRTISNEŠ SI ŠE, ENKRAT,
DVA....

POTEM BO ŠE FRAJLA
PRIŠLA, KRALJICA
RJAVEGA!

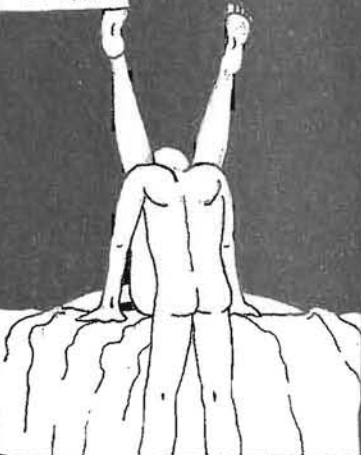
DAL JI BOŠ ŠUS, ZRAVEN
PIČKE....

IN POLJUB, NA, LIČKE,

SEKSAT SE TINE
DA....

SAJ MISLIŠ, DA SI NA
GORI NEBA!

END

**Nimam vprašanj,
ker vem odgovore.**

Nik